MERCENAR

39 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD
Moarte Taliferilor!

Colecţia MERCENAR

39

Dick Stanford

MOARTE TALIFERILOR!

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
1999

CAPITOLUL I

Întoarcerea fusese mai simplă decât plecarea din New Jersey.

Cu o lună în urmă, Bob Hunter fusese nevoit să închirieze un aparat 707 de la aeroportul Teterboro ca să ajungă în Sicilia. Apoi trecuse în Algeria după care revenise în Statele Unite, mai exact în New Jersey. După toate aparenţele, cineva ştiuse asta, căci Hunter înţelese repede că era aşteptat.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare a micii maşini Mustang. Fasciculele albe ale farurilor maşinii mari parcă îi făcură cu ochiul obscen.

Taliferi.

Hunter înţelesese asta imediat ce Cadillac-ul începuse să-l urmărească pe drumul pustiu care traversa câmpurile, pe care luna le lumina cu lumina ei palidă. Ştia cu cine avea de-a face şi cum aveau de gând să procedeze agresorii.

Fraţii Taliferi îşi cunoşteau bine meseria; la ei asta era o profesiune de credinţă, un sacerdoţiu, şi toţi aveau calităţi înnăscute de a provoca moartea.

Fraţii Taliferi, Mike şi Pat, erau conducătorii unei trupe de ucigaşi de elită şi nu primeau ordine decât de la Commissione. Soldaţii lor erau demni de marea epocă nazistă, metodele lor fiind copiate după cele ale Gestapoului. Mike şi Pat nu erau în nici un caz nişte ucigaşi-mărunţi înconjuraţi de o echipă de pistolari, ci nişte SS-işti care îşi cunoşteau meseria mai bine ca oricine.

Dar Hunter era şi el tot un „meseriaş”; ştia să ucidă şi să supravieţuiască. Profesiunea lui de credinţă era să calce în picioare Mafia, să o înece în propriul ei sânge ori de câte ori se ivea ocazia.

Hunter se întrebă o secundă dacă acum avea să apară o ocazie şi îşi zise că ar trebui s-o provoace dacă voia să continue să supravieţuiască.

Avea un glonţ în coaste, o amintire penibilă a unui schimb de focuri sicilian, o gaură agasantă sub genunchi care supura mereu, zgârieturi, tăieturi şi vânătăi pe tot corpul. Îl durea peste tot şi era sătul. Aproape că era gata să lase totul baltă şi să moară pur şi simplu pe drumul acela.

Puţin mai devreme, poliţia începuse să blocheze toate ieşirile autostrăzii cu taxare care lega Philadelphia de New York; Hunter

îşi dăduse instinctiv seama de asta şi putuse să intre pe un drum lateral în ultimul moment.

Datorită acestei manevre abile, se afla acum pe un drum de ţară pustiu cu o limuzină mare plină de ucigaşi în urma lui.

Lucrul cel mai inteligent ar fi să se oprească şi să se lase masacrat. Ar fi atât de simplu, de uşor, de definitiv...

În plus, Hunter era un mort-viu încă de la începutul războiului împotriva Mafiei; ştia şi accepta asta.

Atunci de ce să nu meargă până la capăt şi să moară de-adevăratelea?

Conducea cu o sută de kilometri la oră, cu privirea aţintită în oglinda retrovizoare. Văzuse apropiindu-se vehiculul Taliferilor, examinase feţele îndreptate spre el, apoi văzuse Cadillac-ul reducând viteza, lăsând între cele două maşini o distanţă neutră, pentru ca să se poată repezi mai bine asupra lui atunci când terenul ar fi fost propice pentru masacru. Drumul, îngust şi sinuos, şerpuia printre câmpuri şi trecea prin sate mici sau pe lângă uzine mici de ţară, la est de oraşul Trenton. Era târziu şi nimeni nu tulbura liniştea nopţii. Numai moartea care fugea pe urmele lui Hunter.

În ciuda acestor condiţii ideale, Taliferi aveau să aştepte cel mai bun moment, cel mai bun loc. Nu erau nişte jucători; nu mizau decât atunci când erau siguri de câştig.

Hunter oftă, verifică încărcătorul de la Auto-Mag şi constată că nu mai avea decât trei gloanţe. Beretta era complet descărcată, goală şi inutilă.

Venise momentul să moară. Era destul să se oprească şi să se lase în voia lor.

Aruncă o privire oblică spre oglinda retrovizoare, zâmbi imperceptibil inamicilor săi şi murmură cu glas scăzut:

— Nici vorbă!

Apăsă imediat pe pedala acceleraţiei şi Mustang-ul închiriat ţâşni înainte, în timp ce din ţeava de eşapament ieşeau norişori de fum. Vânatul devenea subit vânător.

Cadillac-ul acceleră şi el violent, dar mica maşină fusese concepută pentru acest gen de exerciţii şi câştigă rapid teren. Trecea zburând peste vârfurile colinelor în alunecări interminabile, de parcă legea gravitaţiei nu se aplica în cazul ei. Treptat, distanţa dintre cele două vehicule crescu.

Dar Hunter căuta doar să câştige timp, secunde, nu kilometri, şi număra secundele câştigate la fiecare viraj, îşi calcula avantajul, punea la punct planul de luptă, pregătea confruntarea

inevitabilă. Ea avea să aibă loc undeva pe acel drum, puţin mai departe.

Ştia că o maşină în urma lui însemna că mai soseau şi altele, după o mişcare convergentă. Faptul că fusese recunoscut atât de repede nu-l mira pe Hunter, care cunoştea metodele aproape poliţiste ale oamenilor Mafiei.

Toate maşinile lor de patrulare aveau staţii radio şi erau conduse de şoferi la fel de dotaţi ca cei mai buni şoferi ai poliţiei. În cazul de faţă, beneficiau de un avantaj de care poliţiştii nu profitau: ştiau că Hunter se afla în Mustang.

Tipii ăştia îşi cunoşteau treaba. Trebuia, era singurul pretext pentru care continuau să trăiască, căci Hunter îi ridiculiza de prea multă vreme. Îl urau de moarte, iar maşina mare care se afla la zece secunde în spatele lui anunţa o moarte apropiată.

Era o problemă de secunde, ca de obicei. Nu putea să le scape; trebuiau opriţi brusc, nimiciţi şi asta mai înainte de a apărea întăririle.

Mustang-ul traversă o intersecţie şi Hunter zări un panou indicator; un drum ducea către un orăşel numit Roosvelt, celălalt ducea spre Perrineville. Hunter nu cunoştea nici unul dintre ele.

Căuta un spaţiu de luptă, nu o localitate, un loc unde ar fi putut să se bată. Fără să ştie de ce, instinctul de războinic îl împinse să vireze spre Perrineville.

Astfel, găsi un teren propice luptei cam după vreo douăzeci de secunde, acolo unde drumul mai întâi urca în pantă domoală, ca apoi să coboare brusc şi traversa un râuleţ destul de lat peste care trecea un pod îngust.

El însuşi fii gata să părăsească drumul, redresă maşina în ultima secundă şi trecu podul la câţiva centimetri de zidul scund de protecţie. Avu nevoie de încă zece-douăsprezece secunde ca să oprească şi să întoarcă în derapaj controlat.

Stinse farurile, apoi puse maşina de-a latul pasarelei înainte de a o părăsi şi a urca colina pe jos, înjurând în gând piciorul rănit care îl împiedica să se mişte cu uşurinţă.

Fasciculul luminos al Cadillac-ului trecu de culmea pantei când Hunter luă poziţie în postul de luptă. Apoi, maşina frână brutal, se clătină violent în coborâre, apoi în viraj, cauciucurile scrâşnind cu disperare în întuneric, străduindu-se să găsească linia dreaptă a şoselei.

Îi văzu cu paritate când trecură de el şi simţi anxietatea celor opt oameni încordaţi care luptau împotriva forţei centrifuge.

Aveau geamurile lăsate în jos. Hunter auzi un strigăt de

alarmă din interiorul Cadillac-ului când farurile acestuia luminară maşina părăsită în mijlocul podului.

Întinse instinctiv piciorul, cum probabil că făcuse şoferul maşinii mafioţilor şi o văzu intrând în ultima alunecare.

Şoferul pierdu controlul Cadillac-ului şi amorsă intrarea pe pod de-a curmezişul, cu roţile blocate. Partea din spate lovi zidul de protecţie şi maşina începu să se rotească în loc, se blocă între cei doi parapeţi, îşi continuă drumul oblic – sicriu de oţel lung de şapte metri, efectuând o trecere „scrâşnitoare” pe acel culoar betonat care nu măsura decât trei metri.

Limuzina ajunsese deja o epavă înainte de a ajunge la Mustang, dar îl împinse totuşi în elanul ei spre celălalt capăt al podului, împinsă de acest val seismic metalic, maşina lui Hunter trecu podul, părăsi şoseaua şi lunecă spre mal, întorcându-se, apoi căzu în mijlocul râului cu roţile în sus.

Cealaltă maşină se dădu de trei ori peste cap, lateral, pe o distanţă de vreo treizeci de metri, apoi se opri pe o parte.

Hunter începu să se apropie de pradă fără zgomot. Auzi imediat strigătele slabe şi gemetele răniţilor. Oftă înţelegând că era nevoie să le dea tuturor lovitura de graţie.

Unul dintre ucigaşi fusese aruncat din maşină în cursul traversării podului. Corpul lui nu mai semăna cu nimic, nu mai rămăsese din el decât un fel de pastă de carne infectă tocată care sfida orice identificare, după o scurtă şedere între tabla fierbinte şi caldarâmul abraziv.

Hunter ocoli acea băltoacă vâscoasă, traversă podul cu un pas lent şi prudent, păşind domol cu piciorul rănit, apropiindu-se cu precauţie de grămada de fiare care, cu câteva secunde mai înainte, fusese realizarea constructorilor de maşini din Detroit.

Găsi un al doilea cadavru făcut praf în locul unde Cadillac-ul începuse să se dea peste cap pe câmp. De-acolo, urmă drumul parcurs numărând încă trei morţi între drum şi maşina ciopârţită.

Mai avea deci de lichidat trei oameni. Poate că nu, căci tânguirile răniţilor lăsau să se presupună un sfârşit iminent.

Maşina era culcată la umbra unui tufiş mare, dar luna îl lumina destul de bine pentru ca Hunter să poată distinge cei doi oameni închişi în încâlceala de table contorsionate.

Erau răniţi rău de tot.

Totuşi amândoi erau conştienţi şi îşi vorbeau gemând cu greutate.

— Nu-mi mai simt picioarele... Cred că le am pe amândouă rupte...

— Şi Carlo? Unde e Carlo?
— Ce-mi pasă mie de Carlo? Unde e tipul ăla? El unde e?
— Nu ştiu. Ce mai contează? Oricum vom crăpa aici, Bill.
— Tu poate, dar eu nu.
— Ba da, amândoi.
Hunter intră în conversaţie, cu o voce joasă şi plină de răceală:
— Exact, amândoi.
Întinse mâna şi smulse pistolul. O întinse pe cealaltă şi acoperi o gură şi un nas pline de sânge.
— Cum te simţi acolo înăuntru? întrebă Hunter.
Cel care se numea Bill zise:
— Tu eşti, Hunter?
— Eu sunt.
— Ştiam eu că într-o zi o să dăm ochii unul cu altul.
— Bravo, nu te-ai înşelat.
Bill horcăi, tuşi şi scuipă sânge.
— Ce faci? întrebă el.
— Termin.
— Lasă-ne.
— Nu pot.
Bill gâlgâi ceva, încercă să se întoarcă ca să-l vadă mai bine pe ticălosul de afară.
— Ce-i faci lui Campy?
— Îl ajut să moară.
— Ticălosule!
— Mă voi ocupa şi de tine imediat...
Hunter întinse mâna spre faţa muribundului.
— Stai! Stai, fir-ar să fie!
— Nu am prea mult timp.
Tipul mormăi furios sub mâna lui Hunter.
— Nu te prosti! Lasă-mă să mor în felul meu!
Hunter depărtă mâna.
— O, zise el uşurel. Cu condiţia să vorbeşti.
— Despre ce?
— Câte echipe sunt pe urmele mele?
Tipul chicoti scurt, tuşi, se sufocă apoi răspunse:
— Destule. Eşti deja un om mort.
— Asta nu e o noutate. Mai spune-mi şi altceva.
— N-ai să ieşi în veacul vecilor viu din statul ăsta.
— Câte echipe, idiotule?
Rănitul tuşi din nou şi un val de sânge cald curse pe degetele lui Hunter. Întoarse capul tipului ca să-l împiedice să se înece în

propriul sânge.

— Câte? repetă el.

— Du-te dracului! Crapă!

— OK, zise Hunter.

Se depărtă şi făcu turul vehiculului. Vapori de benzină se ridicau din partea din spate a epavei. Brusc, o mişcare în tufişuri îl făcu să se arunce pe burtă şi să se rostogolească în umbră.

O fracţiune de secundă văzu forma unui tip înalt care ţinea un revolver din ţeava căruia ieşi o jerbă de flăcări. În acelaşi moment totul luă foc, împuşcătura aprinzând vaporii de benzină.

Simţi trecând pe lângă el glonţul ucigaş. Când se opri din rostogolire şi se ridică ca să tragă pentru a trage şi el, adversarul său nu mai era decât o torţă vie care se întorcea în toate direcţiile fără să poată scăpa de sfârşitul inevitabil.

Tipul căzuse probabil într-o băltoacă de benzină şi avusese hainele impregnate.

Hunter ridică rapid revolverul confiscat şi trase de trei ori în mijlocul focului ca să pună capăt suferinţelor nenorocitului care luase foc, apoi se depărtă fără să mai întoarcă capul.

Pe jos, cu rănile redeschise, în faţa a Dumnezeu ştie câţi duşmani pe picior de război, Hunter mulţumi universului în general.

Deocamdată lăsa moartea în urma lui.

CAPITOLUL II

Visa un râu interminabil şi un război etern, şi se trezi la mijlocul eternităţii cu o rază de soare pe faţă. Dormea gol, lungit în fân. Razele de soare veneau printr-o lucarnă care se găsea deasupra capului său. Stătea la căldură, toropit, nu-l mai durea nimic.

Un tip destul de înalt în blugi, cu o cămaşă în dungi, stătea lângă el pe o bancă şi îl privea cercetător.

O a doua persoană stătea de cealaltă parte, dar era prea obosit ca să întoarcă capul şi să se uite la ea.

De undeva auzi o voce exclamând:

— Bruno! S-a trezit!

O voce de femeie. Bruno trebuie să fi fost tipul în cămaşa cu dungi. Şi, ce?

Bruno arăta destul de bine. Puţin chel, o faţă plăcută şi o privire îngrijorată.

Hunter ar fi vrut să întrebe: „Bruno şi mai cum?”. Dar limba refuza să-l asculte, se simţea parcă paralizat.

Femeia se aplecă deasupra lui. Totuşi nu era o femeie. O fată. O fată foarte tânără, îmbrăcată ca Bruno, cu blugi şi cămaşă în dungi.

Fata lui Bruno?

Ochii ei imenşi şi negri erau încadraţi de un păr negru ca pana corbului, care îi cădea pe umeri ca o cascadă întunecată şi strălucitoare.

O puştoaică. Lui Hunter îi fu ruşine că era în pielea goală.

Făcu un efort supraomenesc, întinse mâna lângă coapse şi simţi şervetul pus peste burta lui.

Bine, bine. Nici o teamă. De ce părea atât de îngrijorată?

Fata îi puse o întrebare. Vocea ei era ca o simfonie.

— Cum te simţi?

Hunter încercă încă o dată să vorbească, renunţă, reuşi să-i zâmbească fetei şi se întrebă dacă nu cumva se strâmba ca un clovn.

— Bruno te-a găsit în râu. Ţi-am pansat rănile şi ţi-am dat un calmant. Poţi să-mi spui cum te simţi?

Realitatea îi reveni în minte ca o senzaţie de greaţă. Se sprijini într-un cot, vrând să se ridice. Fata îl împinse înapoi cu o fermitate plină de blândeţe, şi îi zise:

— Stai liniştit.

Reuşi să-şi mişte limba ca să vorbească, dar vocea să i se păru ridicolă.

— Nu, nu pot. Periculos, periculos pentru voi.

Ea încercă să-l liniştească. Tipul înalt se apropie şi îi puse o mână imensă pe frunte.

Voia totuşi să-i prevină că viaţa lor era în pericol atâta vreme cât va fi acolo, culcat în fân, dar avea impresia că vorbea din fundul unui puţ care se închidea deasupra lui. Fu ultima lui clipă de luciditate din acea zi.

*

* *

Când îşi veni din nou în fire, descoperi că era culcat într-un pat, lungit într-un aşternut curat. Avea impresia că fusese aruncat dintr-un avion şi nimerise pe nori.

Fata stătea lângă fereastră, soarele cădea în părul ei, şi scria într-un caiet mare pe care îl pusese pe genunchi.

Era încântătoare.

O privi îndelung. Ea ridică în cele din urmă capul şi tresări. Hunter fu din nou surprins de profunzimea ochilor ei negri.

Poate că era puţul în care căzuse.

Neştiind prea bine ce se cuvenea să spună, Hunter o întrebă:

— De cât timp sunt aici?

— De două zile, murmură fata.

— Unde ne aflăm?

— Cum?

— Unde sunt?

— În... în camera mea. Aici e ferma noastră, a mea şi a fratelui meu. Creştem pui. Suntem în apropiere de Manalapan.

— Manalapan?

— Un orăşel de pe Drumul 33 din centrul statului.

— În apropiere de Perrineville?

— Nu departe, la vreo cincisprezece kilometri. Ne aflăm aproximativ între Philadelphia şi New York.

Hunter gemu uşurel şi reuşi să se ridice în capul oaselor.

— Cred că eşti protejată de un înger păzitor, zise el fetei.

Puse un picior pe podea şi simţi că se prăbuşeşte spre căpătâiul patului.

Nici măcar nu avu timp să o vadă părăsind scaunul, dar fata apăru brusc lângă el, susţinându-i umerii, respingându-l uşor pe perne.

— Să nu mai faci asta, zise ea cu o voce severă. Nu eşti chiar

atât de puternic, domnule Hunter.

El o privi cu intensitate. Ea se uită la el un moment apoi îi zise cu o voce fără replică:

— Da, ştim. De două zile numai de tine se vorbeşte la radio şi la televizor. Bruno ţi-a scos glonţul dintre coaste şi ţi-am îngrijit rănile. Restul depinde de tine. Dacă te scoli, rănile se vor deschide din nou şi ai să sângerezi iar. Ţi-e foame? Ai putea să mănânci ceva?

— Aş mânca şi un bou dacă asta mi-ar permite să plec de-aici, mormăi Hunter.

— Frumoasă mulţumire! răspunse fata.

— Ascultă, micuţo, singura recompensă cu care vă veţi alege, dacă mă vor găsi aici, va fi un glonţ în ceafă. N-aveţi de unde şti...

— Dacă te referi la gangsteri, pot să-ţi spun că au şi fost aici. De două ori. Ieri seară te-am ascuns în coteţul găinilor.

— Vor mai veni, zise Hunter. Tipii ăştia nu renunţă niciodată. Haide, adu-mi hainele. Voi încerca să-mi limpezesc mintea.

Fata părăsi camera. În clipa următoare o auzi afară strigându-şi fratele.

Hunter mai încercă o dată să stea ridicat pe pat, cu picioarele pe podea, reuşi şi se examină.

Tipul făcuse treabă bună pe tors. Aproape că nu-l mai durea deloc şi nu se infectase. Cususe rana cu un fir de nailon. Hunter schiţă un zâmbet, ridică piciorul şi se uită la el.

Inflamat şi umflat, dureros. Mersese cincisprezece kilometri în albia unui pârâu şi pe câmpuri. Rana era acoperită de un pansament care mirosea urât. Hunter îl scoase, şi o privi mai de aproape, sperând că Bruno o curăţase bine înainte de a o coase. Încă mai examina piciorul când intră Bruno.

Nu era chiar atât de bătrân pe cât părea. Părea să aibă vreo cincizeci de ani.

Dacă era într-adevăr fratele fetei, trebuie să fi avut mai puţin de patruzeci de ani, în orice caz, nu mai mult.

Se opri lângă uşă, masă gigantică care bloca trecerea, şi se uită la Hunter cu o privire îngrijorată.

Hunter se uită la el încruntat.

— Eşti un medic priceput, Bruno. Mulţumesc. Dă-mi pantalonii.

— Nu mă recunoşti, nu-i aşa? întrebă cu blândeţe Bruno.

Hunter îl privi mai atent şi întrebă:

— Ar trebui?

— Nu, cred că nu. Ne-am întâlnit numai o singură dată şi erai

grăbit şi atunci.

Intrigat, Hunter schiţă un zâmbet.

— Dien Huc, îi explică Bruno. Infirmeria mobilă. Eram de serviciu când ai sosit cu toţi acei puştani. Îţi aminteşti, puştanii...

— Lumea e mică, Bruno, zise Hunter întrerupându-l. Era cartierul general al doctorului Brantzen.

— Exact. Eram unul dintre asistenţii lui chirurgi.

— Şi acum creşti pui?

— Exact, acum cresc pui.

— Brantzen a murit. Am reuşit să fac să fie ucis. La fel o să se întâmple şi cu tine, Bruno. Cu tine şi cu puştanca asta drăguţă. Acum dă-mi pantalonii şi arată-mi încotro e coasta.

— Nici vorbă, replică celălalt. N-ai să ajungi niciodată acolo. Nu cu piciorul ăsta. De altfel încă e posibil să rămâi fără el.

— E grav?

— Destul. Carnea se va vindeca dacă îi dai ocazia şi dacă nu apare cangrena. Ţi-am administrat antibiotice.

Bruno zâmbi apoi zise:

— Cele pe care le dau puilor mei. Sper că n-ai să începi să cânţi cucurigu! Nu, ai să te vindeci.

— Dar piciorul?

— Dacă te foloseşti de el prea curând, îl pierzi. Trebuie să te odihneşti cel puţin câteva zile.

— Nu pot, Bruno, răspunse Hunter. Ştii foarte bine asta. Ştii cine sunt tipii ăia. Nu se vor mulţumi să mă suprime numai pe mine, te vor ucide şi pe tine, şi pe fată.

În acel moment intră în cameră şi fata.

— Nu sunt o fată, o puştoaică. Mă cheamă Sara, fără „h”, şi nu sunt o puştoaică.

— Nu, e adevărat, zise Bruno. Bărbatul ei a murit în Vietnam.

Hunter îşi aminti că războaiele făceau deseori văduve foarte tinere, dar era ridicol, nu avea cum să aibă mai mult de şaisprezece ani.

Ea îi înţelese privirea mirată şi repetă:

— Nu sunt un copil. În plus, nu te-am scos din pârâu ca să facem din tine un infirm sau un tip cu piciorul amputat, aşa că culcă-te la loc.

Hunter o privi furios, apoi se întoarse spre tip şi întrebă:

— Pentru cât timp? Şi cât timp crezi că le va trebui acelor asasini ca să-şi dea seama despre ce se petrece sub nasul lor. Doi foşti combatanţi în Vietnam, primul rănit, celălalt fost infirmier care, printr-o întâmplare extraordinară, locuieşte în

regiunea unde a fost văzut primul...

— Cred că vor avea nevoie de câteva zile, răspunse serios Bruno.

Depărtă mâinile şi dădu uşor din umeri.

— În fond, ce alegere am putea face?

Ce alegere? Hunter cunoştea răspunsul. Capul începea să i se învârtească, un voal îi căzu pe ochi, era cuprins de ameţeală, piciorul îl durea şi greaţa îl asalta în valuri succesive.

— OK, zise el cu o voce slabă.

Se întinse la loc în pat, închise ochii, şi începu să vadă totul în negru, imaginându-şi mica fermă demolată şi pe proprietarii ei masacraţi.

Se gândi la doctorul Brantzen, primul care pierise din cauza Exterminatorului, dar care nu avea să fie în nici un caz ultimul.

CAPITOLUL III

Sara şi fratele ei erau nişte oameni cumsecade, iar Hunter învăţă să-i cunoască în cursul următoarelor patruzeci şi opt de ore, în timp ce-l îngrijeau şi îl hrăneau.

Părea că amândoi renunţaseră la viaţa lor activă.

Cu câteva săptămâni în urmă, Sara împlinise douăzeci şi doi de ani, dar pentru Hunter părea să aibă tot vreo şaisprezece. Era doar o aparenţă, căci Sara Henderson era, de fapt, o doamnă bătrână care îşi aştepta cu răbdare sfârşitul vieţii, şi care încerca să se facă utilă în aşteptarea acestui sfârşit.

Se căsătorise cu David Henderson la vârsta de nouăsprezece ani. După două săptămâni, David o îmbrăţişase şi plecase la război. Nu supravieţuise. Sara se întorsese la fermă unde tatăl ei murise, lent, de cancer. Mama îi murise deja de câţiva ani.

Părinţii, venind din România, sosiseră în Statele Unite exact la timp ca să aibă parte de marea criză din 1929. Singurii lor copii fuseseră Sara şi Bruno, care nu aveau rude în Statele Unite. Acum nu mai rămăseseră decât ei doi.

Sara se ocupase de creşterea puilor până la sosirea fratelui ei, care se întorsese din Vietnam cu corpul sănătos, dar cu mintea torturată.

Bruno tăiase prea multe braţe şi picioare în infirmerii improvizate, văzuse prea mulţi oameni disperaţi. Trăise sălbăticia războiului, moartea constantă şi inutilă, suferinţele de neînchipuit. Se întorsese din Vietnam ateu.

Aceşti oameni îşi puneau viaţa în joc ca să-l salveze pe Hunter, într-un fel, şi fără s-o spună vreodată, dădeau impresia că ispăşesc prin această atitudine nişte păcate imaginare ce trebuiau răscumpărate cu orice preţ.

Hunter nutrea o mare gratitudine faţă de ei, dar era mirat de acel fel de insinuare mută de culpabilitate.

Profitând de un moment în care se afla singur cu Bruno, îi zisese românului:

— Ştii, viaţa e ca un imens ceasornic. Nu sunt numai ticuri, trebuie să fie şi tacuri.

Şi îi spusese şi Sarei în una dintre acele nopţi interminabile:

— Când dorm, visez. Şi în timpul acestor vise, am impresia că trăiesc mai intens decât în oricare alt moment. E paradoxal, ca şi viaţa! Toate durerile poartă în ele sămânţa unei mari bucurii, iar

cele mai bune clipe din viaţă anunţă în general o perioadă rea. Totuşi, nu te poţi fixa pentru vecie numai jos sau numai sus, trebuie să ştii asta. Trăim undeva pe la centru şi urcăm ca apoi să coborâm. Dacă încercăm să ne fixăm la extremităţi, sus sau jos, asta înseamnă că renunţăm la viaţă.

Hunter nu avea stofa de predicator. Nici măcar nu ştia foarte bine dacă ideile lui sunt logice, dar credea ceea ce spunea şi, de fiecare dată când avea ocazia, încerca să spună câteva cuvinte.

Ai fi zis că Dumnezeu îl trimisese înadins la ei. Pe zi ce trece, se ameliorau şi ei, şi el.

A treia zi, Bruno devenise ceva mai vorbăreţ, încetase să-şi mai facă singur rău în tăcere, întâmplându-i-se chiar să râdă şi să facă glume.

Sara devenise conştientă de Bob Hunter, bărbatul. Începuse să-şi aranjeze părul, să se machieze discret şi renunţase la blugi ca să îmbrace nişte rochiţe drăguţe imprimate, pe care le meşterea noaptea la maşina de cusut în timp ce Hunter dormea.

A treia zi, Bruno urcă în camionetă şi plecă în Manhattan să cumpere ceva pentru oaspetele lui. Plecă în zori şi promise că va fi înapoi înainte de căderea serii.

— Dacă nu, spuneţi o rugăciune pentru român, strigase el din camionetă.

Hunter nu era îngrijorat peste măsură pentru Bruno, care îşi ducea deseori produsele la piaţă. Plecarea lui la oraş nu avea să provoace nici o reacţie, chiar dacă ferma se afla sub supraveghere, îl trimisese pe Bruno la un prieten sigur.

Hunter se reinstalase în podul construcţiei în care erau crescuţi puii, unde răsuna piuitul a mii de puişori, şi luase cu el armele, Beretta goală, Auto-Mag aproape gol şi revolverul unui Talifero care mai avea trei gloanţe.

Bruno amenajase o cuşetă în fundul podului şi pusese trei plăpumi de puf pe un covor de fân proaspăt. Era foarte confortabil. Avea acolo un mic dulap cu mâncare plin de ouă fierte şi de brânză, în plus, Sara urca la fiecare două-trei ore ca să-i aducă o masă caldă. Medicamentele le avea la îndemână.

De la plecarea lui Bruno spre Manhattan, Sara urcase în pod, cu un metru, un carnet şi un creion.

— La ce-ţi trebuie astea? întrebă Hunter.

— Ca să văd cum eşti făcut, răspunse tânăra femeie cu o privire strălucitoare şi amuzată.

Îi luase măsurile cât ai clipi.

Dar în acest timp privirile lor se întoarseră de mai multe ori şi

un fel de intimitate tulbure pusese stăpânire pe ei.

Sara plecase fără să-i dea nici o explicaţie, dar se întorsese pe la zece cu copia exactă a combinezonului negru de luptă pe care îl purta de obicei Hunter. Confecţionase totul cu toate buzunarele puse la locul potrivit.

Hunter era de-a dreptul uluit.

— Cum ai reuşit? zise el nevenindu-i să creadă.

— Oh, e uşor! zise Sara cu o voce care exprima o mândrie justificată, dar pe care încerca s-o ascundă. Priveşte.

Îi întinse o foaie de hârtie. Era o pagină din caietul de desen pe care Hunter îl văzuse foarte des. Îl desenase, probabil pe când dormea şi îl veghea, dar îl imaginase în ţinută de luptă, inclusiv centurile cu muniţii şi armele, reuşind să găsească o atitudine de felină, atât în ceea ce priveşte poziţia corpului cât şi expresia plină de cruzime a feţei. Exista totuşi o calitate specială care emana din desen, un fel de aureolă de cruciat.

— Aşa mă vezi? întrebă cu blândeţe Hunter.

— Da, răspunse ea pe acelaşi ton intim.

— De unde ai ştiut cum era combinezonul meu?

— L-am văzut desenat de o sută de ori de poliţie, în ziare, la televizor.

— Înţeleg.

— Încearcă-l.

— Mai târziu, zise el suspinând.

— Te-am mai văzut, n-am să roşesc.

— Mai târziu, repetă Hunter.

— Bob Hunter, te porţi ca o mironosiţă incorigibilă.

Se aplecă deasupra patului, trase cuvertura cu un gest brusc până la picioare şi o împături.

Acum nu mai avea nici un prosop. Totuşi nu era momentul să facă pe pudicul.

Sara îşi scoase rochia, o împături cu aceeaşi grijă cu care împăturise cuvertura la capătul patului şi o puse pe scaunul de care Hunter se folosea ca noptieră. Apoi se apropie de fereastră şi aruncă o privire în curtea scăldată de soare.

— Chiar crezi că momentul e bine ales? întrebă Hunter simţindu-se destul de ridicol.

— Nu ştiu dacă eşti pregătit, dar eu sunt, zise ea întorcându-se spre el cu un zâmbet radios.

— Ei bine...

Îşi scoase sutienul şi se apropie de el.

„Ciudat! îşi zise Hunter. Cum îţi dau uneori hainele o impresie

falsă. Îmbrăcată părea fragilă dar, în realitate, arată admirabil de bine făcută". Avea sânii mici şi tari, iar pielea catifelată părea să aibă propria ei sursă luminoasă, prea radia din interior.

Îşi puse sutienul peste rochie, îşi strecură degetele mari sub elasticul slipului, apoi rămase nemişcată în faţa lui, fixându-l cu ochii ei mari.

Părea încremenită locului, dar slipul cobora lent pe şolduri, pe pântece şi pe coapse, şi semăna deodată cu o statuie vie. Hunter văzu atunci că mâinile îi tremurau şi o prinse de una din ele.

— Eşti sigură? Peste câteva clipe nu vei mai avea ocazia să te gândeşti.

— Nu mă ajuţi deloc, zise ea cu o voce tulburată. Totuşi m-am pregătit pentru momentul ăsta şi am repetat de destul de multe ori... Mi-am imaginat totul, ce voi spune, ce-mi vei răspunde... dar nu faci nimic din ce-am prevăzut.

— Nu e nevoie de repetiţii, Sara, dacă asta este într-adevăr ceea ce doreşti.

— Oh, Dumnezeule, da! exclamă ea izbucnind brusc în lacrimi.

Căzu lângă el, cu faţa în mâini, plângând din tot sufletul. El o trase pe cuşetă, îi făcu loc, şi o consolă cu vorba şi cu gestul. Ea începu să reacţioneze foarte repede în braţele lui, deveni femeie, şi se uniră unul cu celălalt ca să se iubească şi să se consoleze.

După aceea, Hunter remarcă cu o voce plină de admiraţie:

— Sara... Aveai dreptate, nu eşti deloc o puştoaică.

*

* *

Rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi şi îşi spuseră acele o mie de lucruri pe care un bărbat şi o femeie şi le spun după ce fac dragoste, lucruri grave, lucruri fără importanţă, apoi, după ce se plictisiră de vorbe, rămaseră lungiţi în tăcere dar într-o perfectă comunicare.

Mai târziu, Hunter îmbrăcă combinezonul, apoi o a doua tăcere se instală între ei.

Pe la sfârşitul după-amiezii, Hunter adormi profund. Nu se mai odihnise aşa de câteva săptămâni şi îşi dădu seama că Sara părăsea cuşeta.

Hunter se trezi tresărind, singur, văzând prin fereastră că soarele era jos pe cer şi simţi o teamă instinctivă şi animalică.

Afară se auzise un ţipăt – un ţipăt de femeie sau ceva care îl tulburase în somn, dar care nu-l trezise imediat.

Apucă pistolul Auto-Mag, se apropie de fereastră şi privi jos în curtea de obicei foarte liniştită.

Dar ceea ce văzu provocă în el un val brusc de adrenalină şi de reacţii de ucigaş.

O maşină necunoscută fusese oprită pe alee lângă casă. Doi tipi îmbrăcaţi în costume negre de mătase stăteau lângă maşină. Unul dintre ei ţinea deschisă portiera în timp ce celălalt se străduia să o facă să urce în vehicul pe Sara Henderson.

Era acea situaţie tipică de luptă care nu-ţi dă deloc timp să gândeşti, să prevezi, să calculezi.

Numai instinctul îl făcu să ridice Auto-Mag, să spargă geamul subţire, să îndrepte ţeava lungă spre ţintă şi să semene moartea.

Glonţul trecu la mică distanţă de faţa iubită pe care o sărutase cu atâta tandreţe cu puţin timp în urmă, şi intră între ochii îngroziţi ai mafiotului. Sara îi spuse mai târziu că impactul provocase un zgomot ca de supt.

În timp ce primul glonţ îşi făcea treaba, pistolul uriaş trăgea încă o dată şi tipul care ţinea portiera deschisă simţi cum îi face explozie gâtul. Cei doi bărbaţi muriră aproape simultan.

Sara căzu în genunchi. Încă se mai afla în această poziţie, înconjurată de sânge şi de rămăşiţe din cadavrele celor doi agresori, cu mâinile pe coapse, când Hunter ieşi în curte.

Se calmase deja puţin când Hunter sosise lângă ea, dar nu făcu nimic ca să se ridice în picioare între cele două cadavre şi primele sale cuvinte au fost:

— Oh, Dumnezeule, nu, Bob... N-ar fi trebuit să faci asta... Acum ei ştiu că eşti aici!

El o ajută să se ridice, o trase spre casă şi răspunse:

— Au avut ghinion!

CAPITOLUL IV

Îi turnă un pahar de coniac, îi curăţi bluza stropită de sânge cu un burete umed şi ascultă cu atenţie confesiunea.

Cei doi mafioţi intraseră pe neaşteptate; era a treia oară când veneau în mai puţin de o săptămână. Scotociseră în rufele murdare, număraseră periuţele de dinţi din sala de baie şi goliseră coşul cu gunoi.

Cel mai tânăr fusese trimis să examineze dependinţele, dar se mulţumise să facă o plimbare destul de scurtă în curte, în timpul căreia aruncase o privire prin uşile deja deschise.

Cel mai înalt începu s-o brutalizeze pe Sara, vrând s-o sperie ameninţând-o cu pericolele la care se expunea protejând un om aflat în afara legii.

Încercaseră să se dea drept detectivi.

Asta o pierduse pe Sara.

Îi înjurase şi îi făcuse bandiţi prăpădiţi.

Mafioţii îşi ziseră probabil că sărise cam peste cal, căci luaseră hotărârea s-o ducă la „post” ca să-i pună câteva întrebări. În acel moment intervenise Hunter.

Slavă Domnului! De cele mai multe ori, oamenii nu se mai întorceau după un interogatoriu la „post”.

— Tipul înalt, îi zise Hunter Sarei, era şeful?

— Ăăă... Da.

— Ştii cum îl cheamă? Celălalt nu i-a pronunţat deloc numele?

— Hugger. I-a zis Hugger.

Hunter schiţă un zâmbet.

— Foarte bine. Acum să vedem vocea. Cum era? Aşa? Aşa?

Încercă pe toate tonurile să-l imite pe defunctul Talifero, iar Sara îl opri la un moment dat.

— Bun, zise Hunter. Acum fii foarte atentă, e foarte important. Cum era tonul lui? Vorbea aşa?

Imită o voce fonfăită, apoi una gravă, răguşită...

— Sau aşa?

Sara dădu din cap fascinată de performanţa extraordinară a lui Hunter. Găsi în cele din urmă tonul căutat, apoi stabili accentul şi dicţia personajului.

Vorbea cu buzele ţepene, cu bărbia în aer, maxilarul strâns când agita capul. Şopti:

— El e!

— Nu chiar, zise Hunter cu aceeaşi voce. Nu exact, nu-i aşa? Vocea asta nu are personalitate. Va trebui să-i facem rost şi de personalitate. Vreau să spun...

— Puţin mai smiorcăit, zise ea. Nu prea mult, dar... De parcă tot timpul ar fi frustrat şi supărat, dar s-ar păstra sub control.

— OK, OK, micuţo. Auzi, gagico, ce-ţi trebuie? Ai? Să-ţi trag vreo două stănoage? Asta vrei?

Sara se înfioră şi lăsă ochii în jos.

— Opreşte-te, e prea aproape de adevăr.

Hunter îşi zise că imitaţia lui era doar o aproximare a vocii reale a lui Hugger, dar că cei mai mulţi oameni nu erau atenţi la intonaţiile celorlalţi. Recunoşteau un tic, o imperfecţiune vocală. Lipsa spiritului de observaţie a celorlalţi îi permitea lui Hunter să-şi ducă la bun sfârşit masacrele.

— Dar de ce vrei?... îl întrebă ea.

— Vino, vei vedea.

Ieşiră afară şi se apropiară de maşina părăsită. Sara nu se uită la cele două cadavre. Hunter se aplecă în interiorul vehiculului şi ieşi cu un microfon.

Îi zâmbi, luă atitudinea lui Hugger şi branşă microfonul.

— Hei! Treziţi-vă, bandă de tăntălăi!

O voce îi răspunse imediat din difuzorul agăţat sub tabloul de bord.

— Cine-i?

— Scufiţa Roşie care aleargă veselă prin pădure, replică Hunter cu o voce dezagreabilă. Cine crezi că e?

— Tu eşti, Hugger? Ai păţit ceva?

Hunter îi zâmbi Sarei apoi o salută înainte de a răspunde:

— Cârcei la picioare! M-am săturat să aştept degeaba.

— OK, OK, aceeaşi chestie e peste tot. Şeful spune că trebuie mers la următorul post. Nu, stai. Nu închide!

Hunter se întoarse spre Sara, şi îi zise cu vocea lui normală:

— Poate că am cam exagerat puţin.

Dar vocea interlocutorului se auzi peste câteva clipe:

— Hugger? Am primit un mesaj de la o altă maşină... Se întoarce fermierul, tocmai a părăsit autostrada la Hightstown. Vrem să rămâi acolo ca să-l supraveghezi.

— Ca să ce? se răsti Hugger-Hunter. Ce treabă am, cu rahatul lui de găină pe care-l plimbă în camionetă?

— Şeful zice că trebuie supravegheat la plecare şi la venire.

— OK, OK, dar îl voi examina în trecere. În curând se face noapte. N-am chef să mă trezesc pe-aici în întuneric cu echipele

de noapte în libertate.

— Bineînţeles. Nu risca, Hugger.

Celălalt întrerupse legătura cu această remarcă ironică.

Hunter zâmbi cu răceală punând microfonul la locul lui în maşină. Luă cheile de contact şi deschise portbagajul. Fata îl urmă în partea din spate a maşinii, intrigată de ceea ce auzise.

— La ce-ţi foloseşte să faci asta? întrebă ea.

— Încurc pistele, răspunse Hunter. Când ceilalţi vor vedea că amicii lor nu mai vin, vor porni în căutarea lor. Acum n-or să-i mai caute pe-aici.

— Nu, zise Sara cu o voce înăbuşită.

Se dădu la o parte ca să-l lase să pună cadavrele pline de sânge în portbagaj şi să cureţe sângele de pe alee. După ce termină, închise portbagajul, urcă în maşină şi o trase în spatele hambarului.

Revenind spre casă, Hunter se simţi mai uşor, mai vioi, mai puternic, şi înţelese că îi revenise forma de combatant.

Se vindecase şi era pregătit să înfrunte inamicul.

Aproape pregătit.

Sara rămăsese acolo unde o lăsase.

— Şi acum, domnule Hunter? îl întrebă.

— Îl aşteptăm pe fermier, răspunse Hunter. Îl aşteptăm cu marfa preţioasă pe care o aduce din Manhattan.

*

* *

Soarele dispăruse în norii roşii care acopereau orizontul când Bruno sosi în curte la volanul camionetei.

Sara se repezi în braţele lui, plânse puţin, apoi alergă până la casă unde rămase singură un moment.

După o strângere de mână călduroasă, Hunter îl întrebă pe român:

— Treaba a mers bine?

— Cum fusese prevăzut, sergente, zise celălalt cu un zâmbet obosit. Obiectele sunt frumos rânduite cu tot ce le trebuie.

— Ai obţinut tot?

— Mda. Ăăă... Acest Meyer... Nu mi-ai spus şi n-am ştiut că are amputate ambele picioare...

— Se descurcă bine, nu? întrebă Hunter.

— Ca un şef, da. De fapt, mi-a cerut să-ţi transmit un mesaj. Mi-a spus că a înregistrat o ameliorare în cadrul cifrei sale de afaceri de câteva zile. A vândut arme unor tipi pe care nu-i cunoştea nici măcar după nume. Zice că sunt recrutaţi chiar mici

borfaşi de pe stradă. Mi-a spus că în viaţa lui n-a vândut atâtea revolvere.

Hunter zâmbi cu amărăciune.

— Puşcoace pentru New Jersey?

— Asta era impresia lui Meyer. Crede că se formează o adevărată armată. Şi am mai vorbit şi cu celălalt prieten al tău. Mi-a spus... Stai, hai să intrăm în casă; am scris totul pe o bucată de hârtie.

Dar mai întâi se îndreptară spre partea din spate a camionetei. Bruno deschise compartimentul pentru scule, apoi îl fixă brusc pe Hunter, remarcând pentru prima dată combinezonul negru de luptă.

— De unde ai asta?

— L-a făcut Sara, răspunse Hunter. E o fată grozavă.

— Mie-mi spui! spuse Bruno. Sara are nişte calităţi de care nici măcar nu-şi dă seama.

Hunter ar fi putut să-i spună românului că sora lui îşi descoperise încă una în cursul după-amiezii, dar zise doar:

— Aici a fost o mică problemă, Bruno. Cred că a fost destul de şocant pentru Sara. Am fost nevoit să omor doi tipi care începuseră să tragă de ea. Sunt în spatele hambarului în maşina lor. Îi voi duce de-aici imediat ce se va face noapte.

Românul clipi de câteva ori şi începu să scoată sculele din ladă. După ce termină cu încărcătura, începu să-i dea lui Hunter nişte scule de alt gen. Acesta îşi examină piesă cu piesă noul său arsenal mormăind satisfăcut.

Le trebuiră zece minute ca să aranjeze totul în pod. Când intrară în casă, Sara făcuse cafea şi îi aştepta, aşezată la mica masă de lângă fereastră, ceea ce-i permise lui Hunter să observe drumul din faţa fermei.

Hunter îi ceru lui Bruno să-i dea mesajul şi românul scoase din buzunar un carnet vechi pe care începu să-l răsfoiască, în timp ce omul în negru înzestra Auto-Mag cu un încărcător plin cu gloanţe 44 Magnum.

— Am găsit, zise în cele din urmă Bruno. N-ai să poţi să-mi descifrezi scrisul, mai bine să-ţi citesc.

Mesajul venea din partea lui Leo Turrin, aliatul secret al lui Hunter aproape de la începutul conflictului său cu Mafia. Turrin era un *sotto-capo* în Massachusetts, dar era şi un agent FBI. Hunter îi făcea servicii lui Turrin şi Turrin îi făcea servicii lui Hunter, riscându-şi de fiecare dată viaţa. Hunter avea impresia că nu trecuseră mai mult de două-trei zile de la cooperarea lor la

Philadelphia, apoi la New York, unde Leo îi salvase viaţa şi îi dăduse informaţii vitale despre Organizaţia de la Agrigento, în Sicilia.

Târâş-grăpiş, Bruno reuşi să descifreze notele luate în timpul conversaţiei telefonice cu Leo Turrin.

— A zis că trebuie să te ascunzi, să te faci mic de tot, nici să nu mai respiri. Poliţia supraveghează toate drumurile şi toate sistemele de transport. A, da, spune că trebuie să te fereşti de oraşe ca de ciumă, mai ales de Jersey City şi de Newark. Sosesc echipe mai ales din nord-est ca să blocheze ieşirile din New Jersey. Sunt pe urmele tale şi ştiu că eşti rănit. Vin să-ţi dea lovitura de graţie. A spus că dacă trebuie să te deplasezi, să te duci spre coastă, spre Long Beach, Asbury Park. Dar că ar trebui să fii foarte atent clipă de clipă. Ăăă... Marinello... E bine? Ăăă... Marinello a luat personal comanda. Te urăşte de moarte pentru ce-ai făcut la Philadelphia şi apoi în Sicilia.

Românul se uită la Hunter.

— Cine e Marinello ăsta?

— Domnul Mafia în persoană. Şeful tuturor şefilor.

Bruno se înfioră, bău o gură de cafea şi continuă:

— Dispune de posturi de comandă mobile în toată regiunea. Toate sunt echipate cu staţii radio şi oamenii lui cei mai buni îi conduc operaţiunile. Mike... Mike Talifero se află şi el în New Jersey în fruntea unei echipe de ucigaşi; ajurat să te omoare sau să nu mai apară niciodată în public.

Hunter începu să râdă. Râsul lui cinic şi lipsit de umor o făcu pe Sara să-şi simtă sângele îngheţând în vine. Tânăra femeie închise câteva clipe ochii.

— Îţi spune bravo pentru treaba făcută la Philadelphia. Familia Angeletti s-a dezagregat complet. Sunt la cuţite sau au părăsit statul. Dar spune că trebuie să eviţi Philadelphia cu orice preţ, pentru că acolo te caută federalii.

Hunter aprinse o ţigară şi suflă uşurel fumul.

— Apoi mi-a recomandat să-ţi spun ce i s-a întâmplat lui Frank Copilul. Cine e Frank Copilul, sergente?

— Moştenitorul bătrânului Angeletti, îi explică Hunter.

— Acum nu mai e. Uite ce-a spus prietenul tău. Spune-i sergentului că Frank Copilul a fost executat la mai puţin de o oră după sosirea lui la New York. A sosit acolo cu capul cu care nu trebuia.

Bruno ridică ochii şi se uită mirat la Hunter.

— Capul care nu trebuia? Ce vrea să însemne asta?

— Credea că e capul meu, răspunse calm Hunter.

— Ah!

Sara se ridică, se scuză şi părăsi încăperea.

Bruno răsfoi paginile următoare.

— Asta e tot, zise el.

— Mulţumesc, Bruno, zise Hunter. Eşti un tip grozav.

— Aiurea! spuse românul cu glas scăzut. Dar tu ce fel de om eşti? N-ai înţeles ce ţi-am spus?

— Ba da.

— N-ai nici o şansă. Nu ai nici măcar o şansă la un milion ca să scapi.

— O să mă descurc eu, Bruno.

— Nu... Nu ştiu, poate...

Hunter suspină, îl bătu amical pe Bruno pe umăr şi plecă după Sara.

Era în uşa de la intrare, cu braţele încrucişate, şi se uita la aleea unde îi văzuse pe cei doi oameni căzând morţi în faţa ei.

Se apropie de ea pe la spate şi îşi strecură mâinile în jurul ei.

— Nu-ţi face griji, îi zise el încetişor la ureche.

— Parcă am de ce? întrebă ea. Ăla nu a fost un mesaj, ci o condamnare la moarte.

— Nu e prima. Şi totuşi sunt aici.

— Dacă spui tu.

Plângea încetişor.

— Nu muri, Bob, zise ea. Urcă la loc în pod, te vom proteja.

— Nu e posibil. În fiecare oră care trece, alţi cincizeci de tipi sosesc în regiune. Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să-i înfrunt.

— Nu e obligatoriu...

— Ba da. Ai vorbit de o condamnare la moarte. Am fost condamnat cu mult timp în urmă, Sara. Singurul mod de a amâna execuţia este să lupt cu ei. Imediat ce voi încerca să mă eschivez, voi fi un om mort. Şi apoi...

— Da? zise ea. Haide, spune ce ai de spus. Îţi place asta, nu-i. Aşa? Mori de nerăbdare să te repezi în mijlocul lor, să-i omori până la unul, să...

— Roagă-te pentru mine, Sara, îi ceru Hunter.

— Oh!... Dumnezeule...

Se întoarse şi se aruncă în braţele lui.

Şi Hunter îşi zise că Dumnezeu ar putea să-i vină şi lui în ajutor...

CAPITOLUL V

Era îmbrăcat şi echipat cu toate armele.

Combinezonul negru făcut de Sara îi venea ca o mănuşă, i se lipea perfect de piele. Era făcut dintr-o pânză solidă, elastică, şi nici buzunarele nu ieşeau în evidenţă.

Beretta era la locul ei, la subsuoara stângă. Auto-Mag, reîncărcat, era pus în tocul lui de piele special agăţat la centura militară.

Un PM de dimensiuni reduse, cu pat care se putea replia, atârnând de o curea pe care Hunter şi-o, pusese după gât, se legăna uşor în faţa lui în dreptul burţii.

O mulţime de muniţii îşi găsiseră locul în buzunare sau în spaţiile speciale ale centurii. Avea grenade cu fragmentare, detonatoare, grenade incendiare, bombe fumigene şi câteva jucărioare telecomandate.

Mai avea şi încărcătoare pentru pistoale şi pentru PM, un *stiletto* foarte periculos şi mai multe scule. Bruno se uită la războinic.

— Cred că duci cu tine vreo patruzeci de kilograme.

— Aproape, răspunse Hunter.

— Şi piciorul?

— Mă doare puţin. Dar o să mă descurc.

— Ai grijă, îi recomandă românul. Nu te lăsa...

Se întrerupse, se întoarse cu spatele şi porni spre casă.

Hunter strigă după el:

— Bruno, eşti un tip grozav!

Românul se opri o clipă dar nu întoarse capul.

— Mulţumesc. Şi tu la fel. Ai grijă de întoarcerile pendulei, de *tacurile* de care-mi vorbeai.

— Numai asta am să fac, răspunse Hunter zâmbind.

Bruno intră în casă. Hunter se apropie de maşină.

Îşi aranjase cu minuţiozitate restul arsenalului pe bancheta din spate, apoi îl acoperise cu saci goi.

Cele două cadavre se aflau tot în portbagaj.

O tânără femeie încântătoare stătea pe scaunul din faţă.

— Suntem gata? întrebă ea cu o voce nervoasă.

— Cum adică, *suntem*? zise Hunter.

— Pot să alerg la fel de repede ca tine.

— Dar n-am să alerg, Sara.

— Ei bine...

Bruno ieşi brusc din casă chiar în acea clipă, ţinând un centiron lat în care Hunter pusese bani de război.

— Sergente! Ai uitat fondurile!

Hunter luă centironul, se uită la el o clipă, apoi îl înapoie lui Bruno.

— Păstrează-mi-l, zise el.

— Eşti nebun! Ai înăuntru peste o sută de mii de dolari.

— Am luat cât am nevoie deocamdată. Dacă nu reuşesc să scap... Ei bine, nu pot să duc banii cu mine în mormânt. Am dreptate, Bruno?

— Auzi, sergente, nu vreau...

— Ba da, zise brusc Exterminatorul cu o voce care nu permitea nici o replică.

Apoi o trase pe fată afară din maşină, îi trase o palmă amicală la fund şi îi zise:

— Ultima staţie, toată lumea coboară!

— Oh, Bob, eu...

O întrerupse cu o sărutare şi o strânse la piept cu toate armele pe el.

După ce terminară, Bruno nu mai era acolo.

Se uitară unul la altul îndelung. Apoi Sara îşi feri privirea.

— Bob, zise ea încetişor. Mă... Mă voi gândi totdeauna la tine.

— Atunci aminteşte-ţi de ce ţi-am spus în dimineaţa asta.

— Da, promit.

Urcă la volanul maşinii şi închise portiera.

— Auzi, Sara... zise Hunter cu o voce blândă. Cum a murit soţul tău?

— Mi-au zis: „mort în luptă”.

— Atunci înseamnă că a murit plin de viaţă, răspunse omul în negru. Am intenţia să sfârşesc la fel ca el... Sara, eşti o femeie extraordinară. Promite-mi că n-ai să te neglijezi, că n-ai să trăieşti ca o moartă.

— Îţi promit, şopti fata.

Îşi şterse lacrimile care îi curgeau pe obraji, apoi adăugă:

— Hainele pe care le purtai când ai venit sunt cusute şi călcate. Le-am agăţat lângă fereastra camerei mele.

— Ştiu. Mulţumesc.

Porni motorul şi demară, lăsând în urma lui fata, ferma şi liniştea trecătoare. Nu întoarse capul înapoi.

Sara străbătu aleea în fugă apoi se opri – mică siluetă patetică în semiobscuritate – să vadă cum dispare în noapte fasciculul

farurilor.

Venea spre casă în momentul în care camioneta lui Bruno făcu turul casei şi acceleră pe alee lângă ea.

— Bruno! strigă ea. Ce faci?

Dar camioneta trecu pe lângă ea şi intră pe drumul pe care plecase Hunter.

Fără să-şi dea seama ce face, Sara îşi prinse faţa în mâini şi rămase ţintuită locului în timp ce cuvintele şi gândurile îi treceau cu repeziciune prin minte.

Să mori în plină viaţă... Să nu trăieşti ca o moartă... Să te baţi, să lupţi, să mori, să mori, să mori de un milion de ori... Dar ce fel de lume?...

Aminteşte-ţi de ce ţi-am spus în dimineaţa asta!

Adu-ţi aminte, Sara, adu-ţi aminte totdeauna...

Îi spusese:

— Universul trebuie să te iubească, Sara, pentru că eşti femeie. Femela din fiecare specie este un univers în sine, o bază de creaţie. E o forţă pozitivă, protectoare, creatoare. Tu eşti veriga care leagă generaţiile, Sara. Tu trebuie să salvezi ceea ce bărbaţii distrug... fără tine.

Înţelesese ce vrusese să-i spună, chiar dacă Bob Hunter era doar o maşină de ucis. Dar era mai mult decât atât, bineînţeles. Era un om, un om ciudat.

Îşi îndreptă spatele şi porni cu un pas sigur spre casă.

Intră în camera principală, aprinse toate lămpile, puse un disc, îşi luă caietul de desen şi începu să-şi deseneze toaletele de vară.

CAPITOLUL VI

— Ce-ai, Hugger?

— O idee. Un tip a tras pe marginea Drumului 33, lângă parcul de distracţii. Nu mă trage inima să mă duc singur cu puştiul. A aprins un foc.

— Unde zici că e asta?

— Într-un mic canion pe un drum care mărgineşte parcul, foarte aproape de noul drum.

— Nu e nici un mic canion pe hartă acolo, Hugger.

— Ei bine, n-ar strica să te mai uiţi o dată! Îţi spun că... Oa! Stai o secundă! Mda! Nu mai e nevoie, e chiar el, sunt sigur! Trimite-mi imediat întăriri!

— Şeful îţi transmite să rămâi pe loc! Nu încerca nimic singur! Venim!

Hunter schiţă un zâmbet, dar acel rictus nu însemna bucurie sau fericire, apoi întrerupse legătura. Acum trebuia să aştepte, o ocupaţie pe care o cunoştea foarte bine. După ce plecase de la fermă, nu se îndreptase spre est, ci spre vest înspre oraşul Trenton. Găsise o zonă lângă un orăşel care se numea Mercerville, alături de un mare spaţiu gol care folosea comedianţilor de bâlci aflaţi în trecere.

Viitorul câmp de bătălie nu era ideal, dar dorise să se depărteze cât mai mult posibil de partea estică a statului, ca să atragă în acel colţ haita, pentru că avea intenţia să plece pe drumurile din est mai târziu în timpul nopţii.

Găsise un colţ bun ca să deschidă focul; o pădurice retrasă în mijlocul căreia se afla un mungel descoperit şi o cărare pe unde putea să scape după aceea.

Făcuse o recunoaştere a locului pe jos, în întuneric, apoi făcuse un mic foc de tabără chiar în mijlocul terenului şi-şi descărcase marfa macabră lângă foc, după care dusese maşina pe înălţimea mungelului, ceea ce-i permitea să supravegheze scena.

Ţinta se afla deci la vreo cincizeci de metri de postul lui de luptă, în jos; o poziţie imposibil de apărat pentru cei care ar fi fost destul de proşti ca să se plaseze acolo.

Înainte de a-şi chema victimele prin radio, examinase drumul pe care urma să-l folosească în caz de urgenţă, ajungând la concluzia că era practicabil cu maşina, apoi se întorsese lângă

foc ca să pregătească ambuscada.

Fixă spoturi cu infraroşu, măsură unele distanţe, instală trei mortiere antitanc pe care le armă, aşează câteva grenade, îşi verifică armele personale apoi branşă radioul ca să alerteze rechinii.

De unde se afla, mortierele antitanc ar fi făcut tot atâta dezastru ca o bazooka şi Hunter făcuse unele planuri legate de inamic.

Dispunea şi de o nouă carabină, echipată în mod special de William Meyer, traficantul din Manhattan, pentru tirul de noapte.

În realitate, Meyer era mai mult decât un simplu traficant; era un mare rănit al Vietnamului care, ca şi Hunter, se pricepea la arme ca nimeni altul şi ştia să le modifice în funcţie de indicaţiile primite.

Victimă pe viaţă a războiului, Meyer găsise soluţia să trăiască confortabil, cel puţin aşa-i spusese lui Hunter în timpul războiului de la New York. Meyer învăţase că fabricanţii de arme nu apărau niciodată o cauză sau alta, limitându-se să furnizeze participanţilor mijloacele de a trece lumea prin foc şi sânge.

Insinuase că Hunter făcea parte dintre imbecilii de care vorbea.

Hunter nu găsise nimic de obiectat, cu toate astea făcea o treabă murdară, o treabă care se impunea dar pe care nimeni nu voia s-o facă. Hunter voia şi putea s-o facă. Poate că făcea parte dintre imbecili, dar se afla totuşi în vârful unei mici coline din New Jersey, bătut de vânt, ca să-şi facă treaba şi ca să oprească alţi imbecili care nu aveau de gând să salveze o anumită formă de civilizaţie.

În fine, veneau, imprudenţi ca nişte fiare demonice ieşite din măruntaiele infernului, care adulmecau sângele şi se năpusteau cu violenţă asupra prăzii.

Sosiră două maşini, apoi a treia, în fine un fel de rulotă, o casă mobilă, concepută pentru cei care iubeau natura fără să se lipsească prea mult de confort. Toate astea soseau pe drumul împădurit care ducea în luminiş. Hunter ştiu atunci ce anume folosea Mafia ca punct de comandă ambulant.

Şi gangsterii ţineau la confort. Chiar şi atunci când aveau de îndeplinit o astfel de misiune.

Îi lăsă să vină, privi primele două vehicule zdruncinându-se pe drumul prost, ajungând în spaţiul gol şi dându-i ocol fiecare pe o parte ca să se oprească la cealaltă extremitate. În a treia maşină se afla o echipă de pistolari; ea intră în luminiş şi se opri după

câţiva metri; portierele se deschiseră şi din ea coborâră oameni energici, cu arma în mână, care se împrăştiară fără zgomot.

Caravana sosi imediat după ei şi se opri în faţa drumului cu farurile aprinse.

„Prea siguri de ei”, îşi zise Hunter.

Totuşi eficace. Îi fusese greu să-i numere şi să vadă unde se plasaseră toţi.

Văzuse doisprezece oameni, dar trebuie să fi fost vreo douăzeci, fără a mai pune la socoteală pe cei aflaţi în rulotă. Cele patru vehicule lăsară toate farurile aprinse şi se plasară în aşa fel încât să lumineze tot luminişul.

Hunter zâmbi şi ridică primul mortier antitanc.

Ţinti coloana de direcţie a caravanei, a cărei parte din faţă era doar un geam imens, în momentul în care un strigăt răsuna lângă focul de tabără:

— Hei! Amândoi sunt aici, morţi!

— Dar unde e maşina lor? întrebă o voce autoritară printr-un difuzor plasat pe acoperişul rulotei.

Înăuntru se afla un om important.

— Las-o baltă, răspunse vocea de lângă foc cu accente pesimiste. Tipul s-a cărat şi probabil că le-a luat maşina.

— Greşeală, murmură Hunter mângâind trăgaciul. Tipul n-a plecat.

Mica rachetă traversă luminişul şi lovi exact acolo unde ţintise Hunter, explodând cu zgomot. Partea din faţă a rulotei dispăru într-un nor violent de flăcări, de geam spart, de metal ciopârţit. Toţi cei din imediata apropiere căzură sub o aversă de diferite rămăşiţe.

Hunter părăsi tubul gol şi se deplasă la alt post, în timp ce jos inamicul era cuprins de panică. După o scurtă tăcere se auziră ţipete şi ordine.

Le făcu cadou o grenadă mare care căzu în focul de tabără, apoi încă una care ateriză sub bara de protecţie din faţa limuzinei pistolarilor. Începu haosul.

— Stingeţi farurile, fir-ar să fie!

— La dracu, la dracu, la dracu!... Ajutor!

— Şefule! Şefule! Al e numai rănit şi...

— Sus! Ticălosul e sus...

Hunter lipi ochiul de telescopul cu infraroşii al carabinei. Trase şi văzu primul om poticnindu-se în întuneric. Urmară alţii, apărând o clipă, catapultaţi instantaneu în afara câmpului.

În luminiş nu mai era nici un far aprins, dar scena măcelului

era luminată de flăcările de la gura armelor inamice, resturile împrăştiate ale focului de tabără şi incendiul primelor două maşini. Umbre macabre dansau în zona măcelului.

Carabina lui Hunter bubuia regulat şi răspundea clănţănitului sacadat al armelor automate ţinute de mâinile tremurătoare ale inamicului. Spoturile infraroşii funcţionau perfect şi-i dădeau lui Hunter, prin telescop, o viziune ciudată şi sinistră a formelor umane pe care le dobora. Gloanţele loveau copacii în spatele lui, smulgeau iarba de la picioare, spărgeau pietrele în jurul lui, dar carabina continua să bubuie, ca un clopot de moarte, în timp ce victimele ţipau de spaimă şi se întrebau cum puteau să fie văzute, invocându-şi zeii păgâni care se uitau la ei cum mor fără să mişte nici un deget ca să-i ajute.

După un moment, Hunter stinse infraroşiile, îşi puse la loc armele şi bătu în retragere fără să facă zgomot.

Se opri la o staţie de benzină de pe marginea drumului 33, coborî din maşină, îmbrăcat în negru şi cu armele pe el, şi le sugeră celor doi oameni de la pompă să cheme poliţia.

Apoi o luă spre nord, găsi drumul departamental care lega Mercerville de Edinburgh şi porni în viteză în direcţia oceanului.

Fusese un adevărat infern, dar nu inutil... Poate că va atrage câţiva mafioţi în direcţia greşită...

Zâmbi oarecum satisfăcut.

CAPITOLUL VII

Parcurse micile drumuri secundare, evitând cu grijă marile artere şi intersecţiile importante, iar instinctul îl dusese dincolo de drumul cu plată de la Cranbury, până la sud de Prospect Fields, de unde spera să vireze spre est până la Freehold, ţinând-o aşa până la ocean, trecând prin oraşul Neptun.

Acest itinerar avea să-l ducă pe coastă, la jumătatea drumului dintre New York şi Atlantic City, unde existau o multitudine de localităţi, de unde se putea eclipsa din nou fără ştirea inamicului.

Evitase poliţia de două ori, dar în ultima clipă, şi de două ori mulţumise în grabă cerului.

Să înfrupte echipele Mafiei era una, lupta cu poliţia, alta. Bob Hunter nu trăgea niciodată în poliţişti – scopul lor era identic, numai metodele erau diferite – se limita să-i evite cu orice preţ.

Considera că ar fi fost diplomatic să acorde inamicului – şi poliţiei – un moment de reflecţie asupra celor întâmplate lângă Mercerville. I se părea că trecuse deja pe lângă maşini oficiale şi neoficiale care se îndreptau în acea direcţie. Un războinic priceput ştia când trebuia să atace, să se retragă sau să se ascundă.

Astfel, Exterminatorul căuta acum un loc liniştit unde să stea un moment. Din întâmplare, găsi un golfuleţ pustiu la câţiva kilometri nord de ferma lui Bruno, lângă un sătuc care se numea Tennent.

De fapt, era mai curând o tabără pentru rulote şi pe o tăbliţă scria: „Iubitori de camping şi rulote”.

Tabăra era aproape pustie; probabil că încă nu era sezonul.

Aveau acolo wc-uri publice, un duş, o spălătorie cu maşini de spălat rufe, câteva mese pentru picnic la marginea drumului, câteva spaţii nelocuite pentru rulote şi o mică clădire administrativă, luminată la intrare de un bec slab. Pe o tăbliţă se putea citi: „Paznic: sunaţi”.

Hunter avea nevoie doar de un loc unde să-şi lase maşina un moment – un loc liniştit şi nu prea populat – şi nu avea deloc intenţia să sune. Trase maşina în spatele clădirii, într-o poziţie ideală pentru o plecare precipitată, apoi studie timp de zece minute hărţile găsite în maşină. Una dintre ele era deosebit de utilă, pentru că avea marcări şi adnotări, indicând toate locurile de întâlnire şi de patrulare.

Studie aceste informaţii, apoi le înregistră în minte. Deocamdată nu avea nici o intenţie să-şi modifice planul de luptă.

Ridică ochii, zări cabina telefonică de lângă spălătoria auto şi se hotărî să dea un telefon la New York.

Apropie maşina şi formă numărul. După câteva minute interlocutorul său răspunse dintr-un hotel de lux din mijlocul Manhattanului.

— Sunt Al La Mancha, zise el vocii amicale care îi răspunsese de la celălalt capăt al firului. Trebuie să vorbesc cu domnul Turrin; e foarte important.

— Turrin la telefon, răspunse cu prudenţă o voce. Cu cine vorbesc?

— Al La Mancha. Ascultă, e ceva serios...

— Ăăă... da. Auzi, Al, tocmai mă pregăteam să plec. Încearcă să mă suni peste puţin timp...

Era un număr foarte cunoscut, deseori întrebuinţat. Aceste conversaţii cu omul în negru erau deosebit de periculoase pentru cetăţeanul din Manhattan care ducea o existenţă dublă. Ca să nu-şi compromită acoperirea în ochii Mafiei şi ca să evite neînţelegerile cu şefii lui federali, Hunter şi Turrin puseseră la punct un sistem de cod pe care îl foloseau de la începutul conflictului Hunter-Mafia.

Hunter ştia că Turrin căuta în carneţel numărul unei cabine din vecinătate; îl găsi şi îl dădu lui La Mancha, personajul lui Cervantes, porecla lui Hunter.

Nu era singurul care îi zicea aşa, căci ziarele îl comparaseră deseori pe Bob Hunter cu un „Don Quijote modern”.

După cinci minute, Bob Hunter formă numărul dat de Leo Turrin.

— Tu eşti, La Mancha? întrebă singurul prieten şi cel mai fidel aliat pe care Exterminatorul îl avusese vreodată.

— Eu sunt. Unde eşti, Leo?

— Jos, în holul de la subsol. E sigur. Tu unde eşti?

— Unde sunt majoritatea timpului, răspunse Hunter.

Nu voia să-l îngrijoreze pe Turrin care se neliniştea foarte repede.

— Atunci înseamnă că n-ai auzit aceleaşi zvonuri pe care le-am auzit eu, zise cu nervozitate agentul secret federal. N-am să te întreb unde eşti, dar spune-mi dacă te afli lângă Mercerville?

Hunter râse scurt.

— Veştile circulă repede.

— Mda. La fel şi restul, zise ironic prietenul său. Ai o mare calitate de a provoca distrugere, sergente. Sper că ai făcut treaba rapid pentru că te-ai şi cărat.

— Exact!

Turrin suspină uşurat şi Hunter auzi *clicul* unei brichete.

— Nu le vine să creadă. Şefii te credeau rănit, la capătul puterilor. Să-ţi spun drept, începeam să cred şi eu acelaşi lucra, dar amicul tău a telefonat în dimineaţa asta. De fapt...

— Nu te teme pentru el, Leo. Tu eşti acoperit?

— Da, bineînţeles. Aceeaşi rutină, dar nu din partea ta; am înţeles imediat că era un mesaj. Nu-ţi face griji, nu are habar cu cine are de-a face. Voiam de fapt să-ţi spun că un tip pe nume Bruno a intrat în seara asta într-un comisariat şi... E acelaşi tip, sergente?

— Acelaşi, răspunse uşurel Hunter.

— Stai, nu te gândi la ce e mai rău, ascultă-mă până la capăt. A spus că Exterminatorul l-a ţinut prizonier de câteva zile... Pe el şi pe sora lui... La ferma lor de pui din centrul statului. Poliţiştii din New Jersey nu ştiu dacă să-l creadă sau nu. În acest moment sunt la fermă în încercarea de a găsi o dovadă concretă. Bruno spune că ai plecat spre sud. Spune că studiai hărţile acelei regiuni, în special cea de lângă Wharton State Forest. Spune că impresia lui e că ţinta ta este Delaware Bay unde ai fi ascuns o ambarcaţiune.

Hunter începu să râdă.

— Ciudat tip, zise el.

— Da. Exact asta ne-am spus şi eu cu Hal, neoficial. Credeam că încerca să trimită haita pe un drum greşit.

— Eşti în legătură cu Hal Brognola în acest moment?

— Mda. Dirijează acţiunea federală şi trimite trupele folosite la New York.

— Transmite-i salutări din partea mea. Spune-i să nu strângă menghina chiar atât de tare. Am şi aşa destule de făcut.

Agentul secret federal începu şi el să râdă.

— Ştii foarte bine ce crede Hal despre tine. Are o duzină de mahări în spate, iar dacă tipii ăştia şi-ar imagina vreodată că te acoperă, câtuşi de puţin... îţi imaginezi ce-ar însemna asta pentru el.

— Da, fără probleme. E un tip pe care îl respect, Leo; îşi face treaba cum înţelege de cuviinţă. Bine!

— Stai, nu fi susceptibil. Nimeni nu încearcă să-ţi bage cu forţa pe gât un permis de „vânătoare” oficial, dar Hal a sfătuit

administraţia din New Jersey să-l creadă pe Bruno. Oricum, altă pistă nici nu este. În plus, Hal le-a amintit trecutul, spunând că ai scăpat deseori fugind pe mare. Le-a povestit ce s-a întâmplat la Los Angeles, Miami, pe Coasta de Azur şi, mai recent, la Washington, când ai şters-o cu o barcă ascunsă pe Potomac...

Hunter oftă.

— Bine, presupun că lucrurile se potrivesc.

— Bineînţeles. E logica poliţistă în toată puterea ei. Iar masacrul de la Mercerville le pare şi el logic. Poliţia statului New Jersey are de gând să trimită tot efectivul disponibil la Wharton pe drumul naţional 206 sud, e calea cea mai directă. Nu au mai rămas mulţi disponibili, dar cred că vor urma pista dată de Bruno. Trebuie să-ţi spun mai mult?

— Mai e o chestie, zise Hunter.

— Care?

— Mafioţii nu-l vor crede pe Bruno. Supravegheau ferma de o săptămână, l-au văzut ieşind şi intrând liber, ba chiar au venit să scotocească ferma. Ei n-au să se lase păcăliţi. Ai face bine să-l scoţi pe tipul ăsta şi pe sora lui de-acolo, Leo. Să le acorzi protecţia până la sfârşitul acestui episod.

— Da, înţeleg. OK. Mă voi ocupa de asta imediat ce terminăm de vorbit.

— Auzi, Leo, având în vedere toţi poliţiştii care cutreieră statul, cum se face că mafioţii pot să fie atât de activi? Se plimbă în convoaie înarmate.

Turrin suspină şi Hunter înţelese că va avea de ascultat un discurs despre New Jersey.

— Tu nu cunoşti New Jersey, e normal. Ei bine, e un stat cel puţin ciudat. Administraţia actuală încearcă prin toate mijloacele să corecteze situaţia dar e un adevărat coşmar. Asta ţine atât de geometria statului cât şi de altceva. Statul este situat exact între New York şi Pennsylvania, la umbra a două state mari. Cea mai mare parte a populaţiei locuieşte lângă frontiere pentru că New York şi Philadelphia furnizează mai multe locuri de muncă ele singure decât tot statul New Jersey. Masa urbană din Jersey City şi din Newark seamănă mai mult cu o comunitate feudală – şi ăsta nu e decât un exemplu. O situaţie identică există de altfel cam peste tot. Corupţia e... Bun, nu mai vreau să continui. Dar trebuie să înţelegi, amice, că te afli pe păşunea Mafiei, iar dacă aceşti tipi vor să te urmărească cu convoaie înarmate, nu există nimeni care să le interzică asta.

— OK, aşa mi s-a părut şi mie.

— În stat nu există nici măcar un canal de televiziune naţională. Locuitorii se uită la canalele de la Philadelphia, Bethlehem sau New York City. Nu au nici măcar un cotidian cu un tiraj care să acopere tot statul.

— Da, înţeleg. Un stat care nu e stat. Spui că guvernatorul actual...

— Face şi el cum se pricepe mai bine, zise Turrin suspinând. Dar suportă presiuni din afară şi e influenţat de apropierea celorlalte două state, fără a mai vorbi de presiunile interne.

— Ei bine, poate că am să profit de sejurul meu ca să fac un tur pe-acolo.

— La dracu! Mi-era teamă că ai să zici asta! Las-o baltă, sergente.

— Am auzit că Augie Marinello conduce el însuşi operaţiunile împotriva mea.

— Exact. Dar e la New York, cu fundul pe scaun şi spânzurat la telefon.

— Probabil că orăcăie ca toţi dracii din cauza celor întâmplate lângă Mercerville.

— Şi încă cum! De fapt, poţi să uiţi deocamdată de *gradigghia.* Augie a primit mesajul tău din Sicilia. Ieri dimineaţa a anunţat că nu se vor mai importa pistolari străini. A fost consternat de masacrul de la Agrigento.

— Înţeleg. Deci, vrei să spui că...

— Că ai făcut treabă bună în Sicilia. Dar aş prefera ca data viitoare să pleci liniştit în croazieră.

— OK, zise Hunter oftând.

Aprinse o ţigară.

— Aş vrea să ştiu mai multe despre situaţie... Dar... în fine, de fapt eu sunt în zonă, nu?

— Nu spune prostii! Ştii foarte bine că te voi ajuta cu tot ce pot. Poţi să revii şi îţi voi da toate informaţiile de care ai nevoie. Dar nu acum. Prea mulţi oameni te caută. Şterge-o şi odihneşte-te puţin.

— Mă doare inima, Leo, când mă gândesc că aceşti gangsteri se plimbă în libertate şi fac tot ce le trece prin minte.

— Înţeleg perfect ce simţi, dar până acum ai supravieţuit pentru că te-ai folosit de calmul tău. Foloseşte-te de el şi acum. Avem nevoie de tine. Lumea asta coruptă are nevoie de tine. Nu te plictisesc?

Hunter rânji.

— Nu, bineînţeles. Ce se întâmplă la nord?

— La Newark sau la Jersey City? Cam două sute de soldaţi înarmaţi care păzesc frontierele statului New York. Nu încerca să treci pe-acolo.

— Am impresia că mă vrei în altă parte, Leo.

— Încearcă deci Atlantic City.

— De ce?

— Pentru că acolo va acosta un vas. *Lotta Linda.* În partea de nord a portului, Steel Pier. Te poţi duce acolo oricând după miezul nopţii.

— Eşti foarte şiret, Leo. Ei bine, o să mă duc să arunc o privire. Mulţumesc pentru tot, şi nu uita ferma celor doi fraţi.

— Imediat. Ai grijă de tine.

— Mai încape vorbă! zise cu blândeţe Hunter înainte de a închide.

Sună centralista, opri convorbirea şi se întoarse la maşină preocupat.

Cel mai bine ar fi să mă car rapid, îşi zise el.

Totuşi se afla doar la câţiva kilometri în partea de nord a fermei.

Dacă ar fi existat cea mai mică şansă ca...

După toată strădania pe care şi-o dăduse să încurce pistele şi să-i scoată basma curată pe cei de la fermă... în fine, nu era vina lui Bruno. El era răspunzător, el îl convinsese pe Bruno să se scuture, să-şi recapete gustul pentru viaţă. Dacă în cele din urmă riscase, nu era vina lui şi cu atât mai puţin cea a Sarei.

Uneori coşmarurile se realizau, şi Hunter nu-şi putea alunga din minte imaginea fermei distruse.

Totuşi, Leo avea dreptate. Nu era pregătit ca să cureţe New Jersey.

Dar Executorul avea să se întoarcă; şi ăsta era tot un lucru sigur.

Demară şi se îndreptă spre sud.

Intenţia lui era să treacă prin faţa fermei ca să se liniştească, apoi să vireze spre Atlantic City. Era o hotărâre înţeleaptă.

Cel puţin aşa credea.

CAPITOLUL VIII

Trecu încet prin faţa fermei, încercând să înţeleagă de pe drum ce se petrecea înăuntru.

Pe alee se afla o maşină a poliţiei, al cărei girofar se rotea; a doua maşină era oprită în spate, lângă dependinţe, cu farurile aprinse, cu excepţia luminii din interior, pentru că portiera din partea şoferului era deschisă.

Casa era în întregime luminată, la fel şi dependinţele. Luminile din curte erau şi ele aprinse.

Dar nu văzu pe nimeni, şi nu se vedea nici un semn de activitate.

Scena i se păru anormală.

Viră şi intră pe alee, cu farurile stinse, motorul la relanti.

Brusc văzu o formă lungită pe alee lângă maşina de patrulare – un om.

Se apropie de el.

Nu se auzea decât zgomotul girofarului şi hârâitul staţiei radio.

Omul, un poliţist în uniformă, zăcea pe alee cu faţa în jos. Fusese împuşcat în ceafa. Era mort.

Maşina care se afla în spate aparţinea biroului şerifului. Găsi doi adjuncţi în apropierea crescătoriei de pui. Şi ei erau morţi.

Hunter găsi singurul supravieţuitor în casă. Era un poliţist din New Jersey, un tânăr de douăzeci şi cinci de ani care fusese împuşcat în burtă şi care se chinuia cumplit. Se lăsă în genunchi lângă rănit.

— Rezişti? întrebă Hunter.

Poliţistul deschise ochii, se uită la omul în negru şi înţelese cine era.

— Cât pot.

— Atunci poţi, zise Exterminatorul.

Luă o compresă din trusa lui, o presără cu antibiotice şi o aplică peste rană.

— Apasă pe ea, îi zise el poliţistului. Vei scăpa dacă învingi durerea. Ce s-a întâmplat aici?

— Nişte ucigaşi, răspunse cu greu poliţistul. Au... Ne-au luat prin surprindere... L-au luat pe fermier şi pe sora lui.

— De cât timp? întrebă Hunter cu o voce tăioasă.

— Au plecat de câteva minute... Nu mai mult.

— Ce fel de maşină?

Poliţistul îi aruncă dezgustat o privire.

— Asta te scârbeşte, mormăi el. Un fel de rulotă... Pentru camping... Cine ar fi crezut?...

— Da, ştiu, zise Hunter. O să-ţi trimit salvarea. Ai văzut încotro au luat-o?

— Parcă... Pe drum... Nu ştiu...

Hunter vru să se ridice. Poliţistul îl apucă de mânecă.

— Tipii ăştia... Specimenele cele mai rele. Nu era numai o rulotă. Pe urmă au venit şi două limuzine. Voiau să-i găsească pe oamenii ăia... cu orice preţ.

— Şi eu, îi promise Hunter poliţistului.

Apoi se ridică şi plecă.

Se opri în faţa maşinii de patrulare şi chemă poliţia prin radio.

— Un agent în dificultate, anunţă el. La ferma de păsări, ştiţi adresa. Trimiteţi o ambulanţă, repede!

Poliţistul de la centrală nu pierdu nici o secundă, puse imediat o mulţime de întrebări la care Hunter nu se osteni să răspundă. La urma urmelor, poliţia ştia foarte bine unde se află ferma.

Urcă în maşină şi plecă în viteză.

Bob Hunter, în cea mai bună formă, era un ucigaş redutabil dar atunci când era furios la culme, tremurând de hotărâre, se transforma într-un fel de tornadă ucigaşă.

Mafioţii aveau să treacă prin momente grele.

*

* *

Cauciucurile mari ale rulotei lăsaseră urme în pământul moale de pe marginea drumului spre Trenton. Hunter le găsi repede, apoi zări şi alte urme de cauciucuri pe şosea, ceea ce indica că convoiul se deplasase cu repeziciune.

Puţin mai târziu le zări farurile la un viraj depărtat, dar deocamdată terenul nu favoriza maşina lui Hunter.

Părăsi drumul principal după câţiva kilometri de la intersecţia următoare, avântându-se pe câmp pe un drum de pământ îngust, rugând cerul ca acel drum să-l facă să prindă din urmă convoiul.

Rugămintea i-a fost îndeplinită. Îi găsi la intersecţia a două mici drumuri secundare şi chiar putu să se pregătească pentru înfruntare timp de vreo cincisprezece minute.

Îşi ocupase locul şi îşi aliniase arma antitanc când vehiculele apărură deplasându-se cu viteză: două limuzine care precedau rulota.

Prima maşină care trecu prin zona de tir încasă mica rachetă

pe rama portierei din faţă şi făcu explozie.

A doua maşină intră cu viteză în partea din spate a primei maşini, şoferul răsuci furios volanul, dar a doua rachetă străpunse portbagajul vehiculului şi făcu explozie. Şasiul ei păru că se turteşte pe pământ apoi toată maşina se ridică lent pe un nor de flăcări, rezervorul de benzină explodă şi picături de foc stropiră şoseaua în timp ce rămăşiţele epavei căzură peste rulotă.

Şoferul rulotei apăsă pe frână cu toată puterea, răsuci volanul cu toată forţa, derapă, ajunse de-a latul şoselei, lovi cu partea laterală maşina care ardea şi sfârşi printr-o alunecare care nu se termină decât cu şocul părţii din spate a rulotei care lovi un felinar.

A doua explozie zdruncină resturile primului vehicul şi o ploaie de sticlă şi metal se abătu peste zona sinistrată în momentul în care rulota se oprea.

Hunter trecea la atac ca o rachetă. Fără să-i bage în seamă pe supravieţuitorii din limuzine, trecu prin foc cu pistolul Auto-Mag în mână, îndreptându-se spre rulotă. Un om ieşi din caravană clătinându-se şi primi în frunte un glonţ 44 Magnum care îi smulse partea de sus a capului.

Altul încercă să scoată arma prin fereastra răsucită. Auto-Mag bubui din nou, şi mâna se trase repede înăuntru.

Fără să mai aştepte ieşirea celorlalţi supravieţuitori Hunter urcă în camionul preschimbat în rulotă. Şoferul era ghemuit pe volan, cu mâinile lipite de faţa plină de sânge. Hunter îl apucă de păr, îl ridică, şi vârî ţeava armei între dinţii rănitului, zburându-i creierii.

Un alt tip stătea la o măsuţă fixă care, din cauza şocului, îi blocase torsul lipindu-l de speteaza fotoliului. Mânerul unui revolver îi ieşea din buzunar, dar era prea năucit ca să încerce să-l folosească.

Hunter îi trase un glonţ în frunte.

Îl găsi pe şeful convoiului – un tip pe care îl recunoscu vag, unul din oamenii lui Marinello – care ieşea din partea din spate a rulotei, un fel de salon separat de restul printr-un perete despărţitor.

O împingea pe Sara Henderson în faţa lui, cu o mână mutilată lipită de abdomenul ei. Sara era înspăimântată, avea ochii mari de groază şi privirea rătăcită, partea din faţă a rochiei fiind în întregime roşie de la mâna rănită care o ţinea.

Tipul ţinea un revolver în cealaltă mână. Îl agită şi strigă:

— Ai grijă, Hunter! Ai grijă, Hunter!

Hunter îi urmă sfatul şi îi înfipse un glonţ mare exact în centrul feţei. Tipul căzu imediat, degetele rămânându-i fără reflexe.

Era a doua oară într-o zi când Hunter omora un om aflat lângă Sara şi asta îl întrista foarte tare.

După toate aparenţele, procedeul nu-i plăcea nici fetei. Avea rochia pe jumătate smulsă, pielea era plină de vânătăi iar ochii erau plini de teroare.

Sara se prăbuşi în braţele lui, punându-şi capul pe umărul lui. Hunter o luă în braţe şi o duse departe de rulotă.

— Unde e Bruno? întrebă el imediat ce o scoase afară.

— A plecat, zise ea gemând. L-au luat cu ei.

— Nu e cu tine?

— Nu, acum nu mai e.

Se uită la maşinile care ardeau şi îi zise cu o voce disperată:

— A trebuit să trag în grămadă, Sara. N-am avut de ales.

În ciuda propriei angoase, fata o remarcă pe cea a lui Hunter şi înţelese.

— Dar nu era în una dintre aceste maşini! L-au luat în alta! Era o veste bună şi rea totodată; Bruno mai avea totuşi o şansă.

— Să nu leşini, Sara! Fii tare! Strigă, ţipă, înjură, dar nu leşina! Trebuie să mă ajuţi să-l găsesc pe Bruno!

— Nu-ţi face griji pentru mine, Bob.

Avea o voce slabă dar decisă.

— Acum îţi înţeleg lupta, îţi înţeleg războiul.

Sara trecuse prin mâinile mafioţilor, dar era hotărâtă să lupte.

CAPITOLUL IX

Mafioţii nu fuseseră prea duri cu ea: o ciupiseră, o pălmuiseră de câteva ori, mai ales ca s-o intimideze.

O pipăiseră şi îşi permiseseră câteva glume mai mult decât îndoielnice la adresa ei.

Mai târziu ar fi devenit cu adevărat răi.

Hunter o duse până la maşina lui, îi dădu apă şi o cârpă ca să se spele şi să-şi cureţe rochia de sângele şefului de echipă. În rest nu avea ce să facă; cucuiele şi vânătăile aveau să dispară cu timpul.

O lăsă singură, se întoarse la rulotă şi o scotoci rapid. Găsi câteva hărţi, acte de identitate şi câteva indicii.

Când reveni la maşină, Sara se simţea mai bine şi era gata de plecare. Aruncă încă o dată o privire în jur, îi mulţumi cerului că îi permisese să intervină la timp, apăsă pe pedala acceleraţiei şi părăsi acel cimitir sub cerul liber unde epavele şi cadavrele erau mistuite de flăcări.

Ştia că cei mai mulţi dintre oameni nu ar fi ştiut de ororile pe care le-ar fi suferit Sara Henderson. Nici Sara n-ar fi crezut că e posibil aşa ceva.

Omenirea are tendinţa să uite atrocităţile de care sunt în stare oamenii. Buchenwald nu mai e decât o amintire depărtată.

Dar Hunter trăia în prezenţa constantă a atrocităţilor comise de semenii săi.

Nu avea nici o importanţă că Sara le spusese tot adevărul răpitorilor ei. Le spusese adevărul pentru că îl credea pe Hunter departe, în afara pericolului.

Chiar dacă Taliferii ar fi fost convinşi că le spusese adevărul şi că nu mai aveau ce să afle de le ea, tot nu ar fi cruţat-o.

Tehnica lor era bazată pe faptul că percepţia umană şi amintirea unor fapte trecute sunt nişte fenomene ciudate şi dezamăgitoare. Nişte informaţii infime se ascund în străfundul subconştientului ca un fel de protecţie. În psihologie, întâlnirile de grup produc deseori un şoc psihic care eliberează subconştientul. Taliferii cunoşteau un mijloc mai discret şi mai rapid ca să le provoace starea psihică favorabilă eliberării subconştientului: durerea atroce şi repetată.

Diferitele stadii ale acestui program nu urmau neapărat

aceeaşi derulare, dar în general se proceda ca mai jos.

Se începe prin înfricoşarea apoi prin terorizarea victimei; este ameninţată cu suferinţe fizice intolerabile.

Apoi victima este făcută să simtă dureri, dureri mari, foarte lent. Victima începe să ţipe, să se roage de torţionar, să implore. Dă invariabil o mulţime de informaţii, secrete pe care nu ştia că le cunoaşte.

Durerile sunt sporite şi mai mult. Tot sistemul nervos al victimei este cuprins de o durere atroce şi urlă cât o ţine gura.

Se continuă cu provocarea unei dureri din ce în ce mai mari... Se aşteaptă ca victima să atingă limita rezistenţei umane. Se aşteaptă prăbuşirea sistemului nervos şi se ascultă ce zice victima în acel moment.

Dar trebuie menţinută conştientă, i se dă un răgaz, o şansă să-şi mai recapete din forţe. Apoi totul trebuie luat de la capăt, provocându-se dureri, dureri mari pentru a se obţine o nouă serie de mărturisiri.

Pe urmă torţionarul se opreşte. Se poartă amabil, zâmbeşte. Acum, victima se ghemuieşte imediat ce se face un pas spre ea, şi urlă dacă îndrepţi un deget spre ea. Momentul e aproape.

E momentul să se treacă la lucruri serioase, pentru a se produce o stare de şoc, pentru distrugerea sufletului, pentru trecerea lui prin măruntaiele infernului. Dacă victima e bărbat, i se taie sexul; dacă e femeie, i se taie un sân sau i se înfige o sticlă spartă în vagin.

Apoi se ascultă cu grijă urletele şi cuvintele care ies din gura martorului.

În fine, a venit momentul de personalizare a tratamentului, de a atinge victima într-un loc sensibil.

Dacă victima este pianist sau chirurg, i se taie degetele unul câte unul, îi sunt arătate, i se vâră în fund. Dar victima trebuie menţinută în viaţă cu orice preţ... Dacă e nevoie, se găseşte un aparat de sudură ca să i se cauterizeze cioturile.

În acest stadiu, victimele au o dorinţă atât de mare de a vorbi, de a mărturisi, încât încep să inventeze fapte şi detalii suplimentare.

Tratamentul continuă.

El nu se opreşte niciodată înainte de moartea victimei.

Asta e tehnica.

Profesioniştii reuşesc să facă o victimă să vorbească timp de douăzeci şi patru de ore fără întrerupere. O echipă de „artişti”, la Chicago, a reuşit o dată să facă să dureze supliciul timp de trei

zile, dar trebuie precizat că victima era un colos care cântărea mai mult de o sută cincizeci de kilograme.

Prin mila Domnului, Sara fusese cruţată de această soartă.

Bruno însă avea toate şansele s-o cunoască.

Cu condiţia ca Bob Hunter să nu poată face imposibilul ca să-l elibereze. Hunter era un tip dur, un adevărat dur; era un dur în adâncul sufletului, şi asta conta.

Reuşea să înţeleagă aproape tot, cu excepţia acestei forme de tortură. Şi-ar fi ucis mama, fără să regrete, ca s-o scutească de un astfel de sfârşit. În ultimă instanţă avea să-l ucidă pe Bruno.

Nu simţise nevoia să-i explice toate astea Sarei, nu-i explicase de ce omorâse atât de prompt trei tipi la câţiva centimetri de faţa ei în ziua aceea.

Totuşi ştia că Sara înţelesese. Avusese doar o imagine scurtă şi incompletă a ceea ce ar fi putut să i se întâmple în acea noapte, dar văzuse destul ca să poată ghici restul, şi îi spusese asta.

Hunter sperase că nu va înţelege niciodată complet sistemul.

Totuşi, nu toţi mafioţii erau nişte călăi, iar printre cei mai răi se numărau şi unii care se înverzeau la faţă numai la gândul unei şedinţe de interogatoriu. Era nevoie de un sadic adevărat, de o minte bolnavă, ca să ducă la bun sfârşit interogarea unei victime.

Deci aveau nevoie de specialişti.

Se spunea că Mike Talifero dispunea de o echipă de specialişti, iar Hunter ar fi pus prinsoare pe un milion de dolari că în fiecare rulotă se afla câte unul.

CAPITOLUL X

Dar Bob Hunter se afla într-o postură proastă; avea obiceiul să lovească şi să dispară, apoi să apară din nou, să atace iar şi să se eclipseze. Ducea o luptă de gherilă, şi datorită acestei tehnici, supravieţuise tuturor bătăliilor date împotriva inamicului.

Dar în New Jersey situaţia era cu totul alta.

Se învârtea în loc, expus şi vulnerabil; fără nici un plan de luptă.

Indiscutabil, n-ar fi ales niciodată el însuşi acest câmp de luptă unde semăna cu un iepure fugărit.

Îşi promisese totuşi că va rezolva problemele din New Jersey într-o zi, dar nu acum. Acţionase recent chiar lângă acest stat; riscurile la care se expusese erau încă prea mari.

Considerase New Jersey ca o ieşire de urgenţă, nu ca un teatru de război; cu atât mai mult cu cât acum nu era apt să lupte aici şi nici să se măsoare cu Familia locală. Mai întâi că nu exista o adevărată Familie la New Jersey. Gangsterii din New York şi din Jersey City nu erau în realitate decât o extensie a Familiilor newyorkeze.

Alte grupuri newyorkeze controlau portul New York, inclusiv cheiurile de pe malul statului New Jersey.

Trenton, capitala statului, se prăbuşea sub propriile probleme, cele mai multe provocate de bătrânul Stefano Angeletti, fostul *capo* de la Philadelphia, şi alţi şefi ai Mafiei de pe coasta de nord-est a Statelor Unite.

Într-un fel, New Jersey era un stat în stat, care etala o Familie fără Familie.

Era un fel de ladă de gunoi pentru New York şi Pennsylvania, care îşi aruncau acolo „mizeriile”.

Leo Turrin nu exagerase când spusese că acel stat era un „coşmar”. Hunter se mirase totdeauna că cetăţenii americani acceptau inacceptabilul. Totuşi ezitase totdeauna să se măsoare cu grupurile criminale care bântuiau pe-acolo.

Nu. Hunter nu avea chef să atace New Jersey deocamdată. Mafia semăna cu o caracatiţă ale cărei tentacule se întindeau peste întreg teritoriul, libere şi independente.

Ar fi avut nevoie de un plan de luptă de o mare precizie înainte de a tăia tentaculele monstruoase ale caracatiţei, iar acum Hunter nu era decât un reziduu în plus pe teritoriul statului

New Jersey.

Nu voia decât să ajungă cât mai departe.

Bruno şi Sara îi oferiseră această posibilitate, iar la acea oră ar fi putut să se afle în altă parte.

După atacul de diversiune de la Mercerville, ar fi putut ajunge pe coastă, apoi la Atlantic şi acolo să se avânte în alte bătălii.

Încă mai avea această posibilitate.

Dar ar fi însemnat să-şi obţină libertatea cu un preţ exorbitant.

Hunter nu voia această libertate „cu orice preţ”, ţinea destul de mult la viaţă pentru asta.

În schimb, ţinea tare mult să scoată un prieten din infern.

CAPITOLUL XI

— Erau trei maşini, zise Sara. M-am prefăcut că desenez ca să-mi rămână toate detaliile. Era o maşină-sport străină... Nu-i cunosc marca, dar era o maşină scumpă, foarte luxoasă. Celelalte două maşini erau nişte limuzine mari şi scaune suplimentare care se deschideau. Cred că erau nişte Cadillac-uri negre.

— Şi oamenii? întrebă Hunter.

— Nişte feţe dure şi pline de cruzime, cu excepţia unuia singur. Cel care a coborât din maşina sport cu un alt om. Era... Era frumos. Puţin mai în vârstă decât tine, Bob. Era aproape la fel de înalt ca tine, poate cu câţiva centimetri mai puţin, dar era solid ca tine. Foarte bine îmbrăcat. Un costum din mătase albastră şi o cămaşă deosebit de fină...

— Altceva? zise Hunter întrerupând-o.

— Ăăă... Era blond şi avea ochii albaştri. Era destins, calm. Râdea uşor dar... Avea o atitudine rezervată, un fel de demnitate. Nu era deloc ca ceilalţi. Se vedea clar că era şeful lor. Toţi îi spuneau „domnule”. Domnule în sus, domnule în jos... Era... cultivat. Era foarte sigur de el şi cu siguranţă că primise o educaţie bună.

— Vorbea aşa? întrebă Hunter adoptând accentul rafinat de Boston, Harvard.

— Exact! Precum cei din familia Kennedy. Ştii cine e?

— Unul din fraţii Talifero, mormăi Hunter. Probabil că Mike. Sunt doi gemeni, răi ca ciuma.

— Da... Impresia asta mi-a făcut-o şi mie. În ciuda comportării sale amabile.

— Şi?

— Au vorbit între ei câteva minute în interiorul rulotei. N-am înţeles mare lucru, doar că trebuia să mă ducă la Trenton... Ca să mă... Oh, nu ştiu. Totuşi se uitau la mine zâmbind. Mi se făcuse pielea ca de găină. Au luat hotărârea ca Bruno să plece cu blondul, dar nu ştiu unde. Dar... dar cred că nu-i departe de-aici. E doar o impresie...

— Gândeşte-te, zise Hunter. Ar putea să fie important.

— OK. E chiar în faţă.

Ridică braţul şi arătă spre o staţie de benzină.

În faţa lor se afla o mică intersecţie unde se grupase convoiul

mafioţilor după răpirea de la fermă.

În afara staţiei de benzină, mai era un mic magazinaş închis.

Hunter intră în staţia de benzină pustie şi consultă una din hărţile găsite în maşina furată.

Pe hartă se afla un cerc roşu.

Şi mai era un cerc; Hunter îl privise mai înainte, dar fără să-i acorde o mare importanţă.

Cineva trăsese o linie punctată între acea intersecţie şi tabăra de rulote unde Hunter se oprise cu vreo treizeci de minute mai înainte ca să-i telefoneze lui Leo Turrin.

Bineînţeles!

De ce nu se gândise la asta?

— În ce direcţie au plecat de-aci? o întrebă el pe fată.

— Drept în faţa noastră.

Apăsă pe pedala acceleraţiei cu violenţă şi Sara se pomeni lipită de speteaza scaunului.

Ajunse pe drum.

— Te hotărăşti foarte repede! constată Sara după un moment. Ce te-a apucat?

— O tabără, răspunse el.

— Asta e! exclamă ea.

— Ce?

— Acolo... Blondul a zis: „Ne întâlnim în tabără!”.

„Ciudat, îşi zise, Hunter, cum se potrivesc lucrurile.”

Bruno îl cunoscuse pe Hunter în Vietnam. Puţin, OK! Tot el fusese asistentul chirurgului Jim Brantzen care fusese prima victimă nevinovată a războaielor lui Bob Hunter. Erau atât de multe coincidenţe încât te puteai îndoi că totul era într-adevăr un joc al hazardului... Bruno plecase în Vietnam ca să salveze vieţi; Hunter ca să le distrugă.

Bruno nu luptase niciodată; Hunter nu făcuse niciodată altceva.

Bruno se întorsese ca să trăiască ca un zombi; Hunter se întorsese ca să trăiască mult mai intens ca niciodată. Bruno era un om distrus moral; Hunter începea să se înţeleagă şi să înţeleagă lumea în care trăia.

Faptul că Hunter fusese gata să moară îl zdruncinase pe Bruno, îl scosese ud şi aflat pe moarte, dintr-un râu şi îi îngrijise o rană aproape cangrenată. Bruno îl readusese la viaţă pe Hunter deşi singura lui funcţie era să-şi omoare semenii.

Era ceva paradoxal.

Şi mai ciudată era acea dorinţă subită a lui Hunter care îl

făcuse să se oprească într-o tabără de rulote în momentul în care se îndrepta spre mare, ca să-şi tragă sufletul, căci acolo hotărâse destinul să strice cărţile. Acolo îşi schimbase tactică Exterminatorul pentru că dăduse un telefon şi se temuse foarte tare pentru prietenii lui.

Lumea era mică de tot.

Cu atât mai mult cu cât Exterminatorul revenea la acea tabără, cea pe care o părăsise cu o jumătate de oră mai înainte, pentru că acel parc putea să adăpostească un mare număr de rulote când acestea nu se deplasau...

Hunter simţi pe şira spinării o senzaţie neplăcută, electrică; se înfioră. Destinul se distra făcându-i pe oameni să se învârtă în loc obligându-i să completeze un cerc. Ceea ce îl omorâse moral pe Bruno în Vietnam, fusese priveliştea acelor tineri soldaţi mutilaţi. Cum va reacţiona Bruno văzându-se el însuşi mutilat?

Hunter se înfioră din nou; fata îşi dădu seama.

— Eşti foarte îngrijorat din cauza lui Bruno?

Nu avea de ce să nege.

— Da.

— Şi eu. Este atât de sensibil. Nu suportă durerea... Se urcă imediat în pat dacă îşi luxează un deget sau un picior.

Hunter simţi un bloc de gheaţă în stomac; apăsă şi mai tare pe acceleraţie.

CAPITOLUL XII

Trase maşina într-un boschet la câteva sute de metri de tabără.

— Va trebui să te las un moment singură, Sara. Îmi vei respecta ordinele întocmai. Coboară din maşină şi du-te să te lungeşti în centrul unui câmp. Nu ridica capul, nu face zgomot indiferent ce vezi, indiferent ce auzi. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de tine.

Îi întinse două grenade mici.

— Chiar dacă ai fi ştiut să te foloseşti de un pistol, şi sunt sigur că nu ştii, te vei descurca mai bine cu astea. Nu trebuie să faci mare lucru. Tragi de chestia asta şi arunci grenada ca pe o minge de base-ball. Aruncă-l pe pământ în faţa ţintei, dar nu prea aproape de tine. Dacă nu mă întorc după cinci minute, pleacă. Dar nu mai urca în maşina asta, ia-o pe jos peste câmp. Caută un telefon şi sună la poliţie. Pe urmă nu te mai mişca de acolo. Dacă mă întorc...

— *Dacă!*

— Dacă mă întorc, am să-ţi dau de ştire că sunt eu. Te voi striga cum numai eu pot să fac. Ai înţeles?

Ea dădu din cap şi răspunse:

— Da.

Luă delicat grenadele şi se depărtă.

Hunter se uită după ea cum dispărea în întuneric, apoi începu să se apropie de tabără.

Ocoli prin spate, oprindu-se după fiecare douăzeci de metri ca să asculte zgomotele nopţii, ca să adulmece mirosurile, să discearnă diferitele lucruri prezente. Când atinse perimetrul taberei, rămase nemişcat un minut întreg înainte de a porni mai departe.

Fu dezamăgit. Se aştepta să găsească toate rulotele la un loc, dar nu găsi decât una singură oprită lângă o limuzină.

Nu făcea nimeni de pază.

Perdelele rulotei erau trase şi în interior se vedea o lumină slabă.

Lucru şi mai supărător, maşina-sport a lui Mike Talifero nu se afla acolo.

Unde era Bruno?

Nu putea afla decât într-un singur fel.

Hunter scoase Beretta de la subsuoară, fixă surdina la capătul ţevii şi se folosi de umbre ca să ajungă până la uşa rulotei. Încercă clanţa, dar uşa era încuiată. Scutură de clanţă, bătu uşor în uşă cu arma şi zise cu accentul lui din Noua Anglie:

— Hei! Stăm închişi toată noaptea?

O perdea fu trasă într-o parte, şi la fereastră apăru o faţă care scrută întunericul.

Hunter rămase în umbră, râse în stilul lui Talifero şi zise:

— O să mă faceţi să aştept toată noaptea, băieţi? în pustietatea asta?

Perdeaua acoperi din nou fereastra şi se auziră paşi în rulota de lux. Uşa fu întredeschisă şi un tip se scuză:

— Mă iertaţi, domnule. Voiam să...

Hunter nu află niciodată ce aveau de gând să facă. Lovi în uşă şi îl făcu pe tip să se dea înapoi cu un glonţ de 9 mm în nas.

Colegul lui, care până atunci ştersese berea căzută pe masă, se opri brusc şi băgă mâna în haină. Beretta trase scurt, pentru a doua oară, şi omul se prăbuşi pe masă, sângele lui amestecându-se cu berea vărsată.

După toate aparenţele, nu mai era nimeni.

Cineva tuşi. Zgomotul venea din fundul culoarului, şi o voce neplăcută strigă:

— Ce faceţi amândoi acolo? Vă pipăiţi sau ce mama dracului?

Hunter străbătu culoarul şi deschise rapid o uşă culisantă.

Era wc-ul. Un tip stătea aşezat pe colacul wc-ului, cu pantalonii în vine, ţinând în mână o revistă cu benzi desenate.

— Hei, ce... La dracu!

Ultimul cuvânt îl zise cu o voce aproape resemnată, cu ţeava revolverului Beretta lipită de frunte.

Hunter îi făcu un semn, omul se ridică cu greutate, părăsi wc-ul şontâc-şontâc, împiedicat de pantalonii căzuţi pe glezne.

Hunter nu-l mai întâlnise niciodată pe omul acela dar îi văzuse fotografia. Era Jack Scalisi, *Scales,* un pistolar renumit din docurile din New Jersey, care fusese deseori bănuit de asasinat, dar nu fusese niciodată acuzat oficial.

În unele medii se spunea că Scalisi era un Taliferi, un „gestapovist” al grupului celor care formau *Commissione.* Hunter nu avea nevoie să asculte zvonurile; ştia foarte bine că Scalisi era unul din specialiştii în interogatorii ai lui Mike Talifero.

Scoase revolverul din tocul de piele al lui Scalisi arătându-i unde să se aşeze.

— Ia-ţi adio de la sculă, Scales, îi zise Exterminatorul cu o voce

plină de cruzime.

Era genul de limbaj pe care îl înţelegea torţionarul, care se făcu pământiu la faţă. O clipă îşi luă ochii de la Hunter ca să privească cadavrele pline de sânge. Gura îi tremură uşor, dar putu să vorbească:

— La dracu... Te rog, domnule. În fine, ce pot să fac? N-am chef să mor aşa, prosteşte. Eşti obligat să...?

— Pune-te în locul meu, Scales.

— Păi... Da, în fine, nu ştiu. Eu nu am nimic cu tine.

— Atunci de ce baţi toată noaptea coclaurile astea?

Scalisi deschise braţele şi dădu din umeri.

— Păi, trebuie să-mi câştig viaţa.

— Şi în felul ăsta ajungi să-ţi câştigi moartea, îl anunţă cu răceală Hunter.

— Oh, nu! La dracu! Haide să discutăm, propuse Scalisi.

— Începe tu.

Scalisi încă mai avea în mână revista cu benzi desenate. Se uită o clipă la ea apoi îşi îndreptă privirea spre Exterminator.

— De fapt, înţeleg că eşti supărat. Şi eu aş fi în locul tău. Toţi tipii ăştia care te calcă pe nervi...

Hunter îşi zicea că e foarte calm. Îi dădu ocazia să se emoţioneze rupându-i meniscul.

Văzu osul o secundă apoi sângele începu să curgă.

Impactul îl dădu peste cap pe mafiot. Se prăbuşi, nevenindu-i să creadă, şocat şi puse mâinile sub picior ca să oprească jeturile de sânge care ţâşneau din genunchiul rănit.

Începu să geamă.

Specialistul în interogatorii nu prea suporta durerea atunci când era vorba să o simtă pe pielea lui.

— Termină cu prostiile, zise Hunter. Vorbeşti sau crăpi!

Teama de Taliferi era prea profund înrădăcinată în el, legenda omertei fiind mai tare decât frica de moarte.

Scalisi închise gura şi aruncă o privire plină de ură.

Hunter dublă durerea. Al doilea menisc dispăru sub impactul glonţului, şi Scalisi se prăbuşi moral.

— Dă-mi pace! urlă el. Ce-ai cu mine? Ce vrei de la mine, la urma urmelor?

— Vreau să ştiu unde se află Mike Talifero, îi răspunse calm Hunter. E şi un tip pe nume Bruno. Vreau să ştiu unde sunt.

Scalisi avea o privire rătăcită, înspăimântată.

— Mike e...

Ezită, se întrerupse, se uită la genunchii distruşi din care

sângele curgea liber.

— Unde vrei să-ţi trag următorul glonţ? În boaşe? În cot? Ia spune-mi, torţionarule.

— L-au dus pe tipul ăla în tabără!

— Care tabără?

— Popasul de vânătoare! Mai departe, pe drum!

— Dovedeşte!

— Dă-mi pace! Eu nu am venit decât să închiriez campingul ăsta pentru întreaga săptămână! Lui Mike nu i-a plăcut! A aruncat o privire şi a râs ca un apucat! S-a cărat şi a luat cu forţa popasul de vânătoare! Cred că vânează cu haita! La doi-trei kilometri d-aici! Asta o foloseşte ca pe o bază secundară! E adevărat, jur în faţa lui Dumnezeu! Acum...

Beretta trase din nou; specialistul în interogatorii muri în timp ce încă mai vorbea.

Muşchii se zbătură scurt în obrajii lui Hunter, nu-i plăcea să acţioneze aşa. Îi plăcea să ucidă cu sânge rece dar curat, şi avea imediat o senzaţie de vomă numai la ideea de a tortura un om ca să-l facă să vorbească.

Totuşi Scalisi suferise mai puţine dureri decât ceea ce-l aştepta pe Bruno.

CAPITOLUL XIII

O luă pe Sara de pe câmp, strigându-i o frază-cheie, îi povesti în mare ce aflase în rulotă, apoi se întoarse în parcarea campingului, verifică nivelul benzinei din rezervorul limuzinei, după care o luă pe Sara şi transportă bagajele în vehiculul mafioţilor.

După ce porniră pe drum în noua lor maşină, Sara îi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Poate că Bruno nu are încă nimic, zise Hunter. Cred că ştiu unde e. Tipul mi-a vorbit de un popas de vânătoare la doi-trei kilometri de aici, poate ceva mai mult.

— Oh! exclamă ea. „Cizmele şi cornul”!

— Ştii unde e? întrebă Hunter.

— Evident, e... Mă duceam aici când eram la şcoală. La unele serate, dar nu ca să vânez bietele animale. Am fost destul de des.

— Poţi să-mi desenezi planul?

— E mult de când... în fine, cred că da. Bineînţeles. Ia să vedem...

— Găseşti hârtie şi creion în compartimentul din bord, zise Hunter. Desenează tot. Limitele parcului, clădirile, aşezarea camerelor cu dimensiunile aproximative, distanţele... tot, tot, tot... Şi grăbeşte-te!

Sara începuse deja să deseneze. În timp ce lucra, voia să vorbească. Hunter îşi zise că asta o relaxa.

— Crezi că-i vor face rău lui Bruno... Foarte rău...

Adevărul violent era uneori mai bun decât o minciună spusă cu cele mai bune intenţii.

— Da, Sara. Sunt aproape sigur, dacă nu ajung la timp. Au avut şi aşa destul timp ca să...

Ea ridică o clipă degetele şi îşi şterse o lacrimă.

— Vorbeşte-mi, Bob, asta mă va ajuta să rezist. Nu pot... Nu-mi vine să cred că toate astea se petrec aici, la noi. Am crescut aici, aici au venit mama şi tata... Cum s-a putut întâmpla asta aici?

Sara continua să deseneze. Hunter trase concluzia că putea să lucreze şi să vorbească în acelaşi timp, că vorbele şi schimburile de idei o ajutau să treacă prin acel moment de încercare.

Începu să-i vorbească; de credinţele lui, despre idei pe care nu

le dezvăluia oricui.

— E o lume strâmbă, Sara. Nimeni nu a spus vreodată altfel. Eu nu sunt decât un simplu soldat, dar...

— Ba eşti mult mai mult decât atât, zise ea. Continuă, vorbeşte-mi.

— Un psihopat cu un cuţit de vânătoare reuşeşte să terorizeze vreo sută de persoane normale. Poate controla indirect mii de persoane. Asta s-a întâmplat de multe ori în trecut... Şi începe din nou să se întâmple azi. Asta e lumea în care trăim, Sara. E moştenirea noastră. Trebuie s-o înţelegem.

Făcea un plan admirabil, în ciuda zdruncinăturilor maşinii, şi desena chiar şi nivelurile terenului. Dar era împărţită între efortul cerebral şi efortul manual.

— Vrei să spui că toţi acei oameni sunt nişte psihopaţi? Adică, gangsterii?

— Bineînţeles. În orice caz, şefii sunt, şi ei îi domină pe ceilalţi. Trebuie să fii psihopat ca să comanzi unor brute.

— Înţeleg, răspunse fata cu o voce slabă.

— Merge?

— Foarte bine. Continua.

El suspină, şi se uită la kilometraj. Mai aveau de parcurs cam un kilometru şi jumătate. Încetini pentru ca Sara să aibă mai mult timp la dispoziţie. Dacă era nevoit să se ciocnească de masa convoaielor – şi era sigur de asta – atunci va avea nevoie de cât mai multe informaţii.

— Din cauza asta lumea trăieşte în haos, zise el. Poate că trebuie să fii soldat ca să-ţi dai seama de asta. Cred că la om există un instinct de cuceritor. Cei care umblă după putere acţionează în virtutea acestui instinct. Cred că toţi oamenii sunt supuşi acestui impuls, chiar şi cei care sunt cinstiţi. Dar dacă sunt nişte psihopaţi, atunci trebuie mare atenţie. Dacă e un om care nu reuşeşte să domine pe căi legale, atunci va încălca legile, şi toată lumea va avea de suferit pentru asta.

— Cum pot fi recunoscuţi?

— Asta se vede în mai multe feluri. E genul de om care nu se supune decât unei singure legi, legea lui. Tot ce e bun pentru el, înseamnă Binele. Tot ce e rău pentru el, înseamnă Răul. Corectează toate valorile morale ca să-i fie lui de folos.

— Egocentrismul.

— Mai curând deranjament mintal.

— Aproape că am terminat, îl anunţă Sara câteva secunde mai târziu.

— Asta e sigur, zise Hunter suspinând.
— Nu, mă refeream la plan.
— Ştiu ce-ai vrut să zici.
— O să mă laşi iar singură?
— Trebuie, îi răspunse el cu regret.
Sara termină desenul şi mai puse câteva umbre.
— Şi dacă mi-aş pierde minţile, dacă aş începe să urlu? îl întrebă ea.
— N-ai să faci asta.
— Nu... Nu, evident.
— Eşti prea solidă ca să faci asta.
— Bineînţeles.
— Femeile sunt mai tari decât bărbaţii.
— Da?
— Da, în mai multe feluri.
Sara suspină, apoi zise:
— Bob, vreau să-ţi spun ceva, dar nu vreau să te crezi obligat să... Te iubesc, Bob. Vreau să spun că simt iubire pentru tine. Înţelegi ce vreau să spun?
El râse cu blândeţe:
— Da, Sara. Mulţumesc.
— Eu îţi mulţumesc, zise ea cu o voce abia perceptibilă.
Hunter opri maşina, se aplecă, deschise portiera pentru Sara şi îi puse în mână două grenade mici.

CAPITOLUL XIV

Îşi scoase „harnaşamentul” de luptă, îl puse în portbagaj împreună cu armele, şi păstră numai Beretta şi tocul de piele.

Îmbrăcă peste combinezonul negru costumul lui Johnny Cavaretta, cel pe care îl purtase la Philadelphia.

Eşarfa de mătase de care se folosise ca să-şi panseze piciorul rănit era din nou curată şi lucitoare. Se întrebă o fracţiune de secundă cum putuse Sara s-o spele atât de bine. Şi-o legă la gât. Combinezonul negru semăna acum cu un pulover pe gât.

Costumul lui Cavaretta nu-i venea perfect; talia era prea mare, pantalonii prea scurţi. Dar trase de pantaloni în jos.

Cavaretta fusese unul dintre cei mai importanţi ucigaşi ai fraţilor Talifero. Toată lumea ştia deja că murise, că ţeasta sa fusese dusă lui Augie Marinello ca fiind cea a lui Hunter de către fiul şi moştenitorul şefului mafiot de la Philadelphia, Stefano Angeletti. De altfel, lui Hunter îi fusese destul de greu să pună la cale acea lovitură de teatru ca să se dea drept Cavaretta.

Bucuria lui Franck Copilul fusese de scurtă durată, după cum îi explicase lui Hunter Leo Turrin la telefon. Fusese şi el scurtat de un cap.

Aceste detalii demonstrau, pentru Exterminator, că nimeni nu ştia exact cum arăta.

*

* *

Limuzina mare în care se afla un singur om coborî pe aleea îngustă şi se opri la câţiva metri de lanţul gardului popasului de vânătoare „Cizmele şi Cornul”.

Trei oameni făceau de pază, unul de fiecare parte şi altul în centrul trecerii. Erau încordaţi, nervoşi, la pândă.

Tipul care se afla în centru se deplasă, se opri lângă portiera maşinii, se uită cu atenţie la omul din Cadillac, apoi examină interiorul maşinii unde nu se mai afla nimeni.

Geamul coborî lent în sunetul unui motor electric.

— Ai un foc? întrebă omul de la volan. Patru aprinzătoare de ţigară în hodoroaga asta, şi nici una nu e bună.

Vocea era a unui fost student la Harvard. Calmă şi destinsă. Omul purta un costum croit dintr-un material foarte costisitor, eşarfă de mătase şi ochelari cu lentile fumurii.

Mafiotul se scotoci prin buzunare, găsi o brichetă Zippo şi i-o

întinse.

— Poate că e de vină o siguranţă, domnule. Vreţi să pun pe cineva să se uite?

Mahărul din maşină îşi aprinse ţigara şi înapoie bricheta Zippo.

— Nu, nu e nici o problemă, răspunse el suflând fumul spre mafiot. Voi cere cuiva dinăuntru să se uite puţin. Mike e aici?

— E... Da, domnule. A sosit mai adineauri.

— Ei bine, nu-mi vine să cred! Îl caut de ore întregi prin tot New Jersey.

— Acum l-aţi găsit, domnule.

Mafiotul râse uşurel, înţelegător, apoi le făcu semn ajutoarelor lui să-l lase pe Exterminator să treacă.

Lanţul se lăsă în spatele Cadillac-ului.

Străbătu lent aleea, observând prezenţele din întuneric.

Da, santinele.

Ici şi colo vedea lucirea ţigărilor, auzea un tuşit sau un cuvânt murmurat.

Trecu prin faţa unui panou mare luminat aflat în centrul unei peluze impecabile. Pe el se putea vedea o femeie tânără în ţinută de vânătoare, călare pe un cal care sărea peste un gard viu, şi, într-un colţ, capul unei vulpi zâmbitoare cu o privire maliţioasă.

Hunter se întrebă dacă nu cumva se lăsase păcălit de Mike Talifero.

CAPITOLUL XV

Bob Hunter nu fusese totdeauna un războinic.

Prietenii săi din copilărie şi cunoştinţele erau şocaţi auzind că e descris ca un asasin, un om care se consacrase distrugerii totale a Mafiei.

Unul dintre profesorii lui de la şcoală şi-l amintea ca pe un adolescent prietenos.

— Era liniştit. Foarte inteligent, foarte studios. Nu se prostea niciodată. Şi era şi foarte atletic. Cred că cuvântul care i se potriveşte cel mai bine e curiozitatea. Era băiatul cel mai curios pe care l-am întâlnit vreodată. Era interesat de toate, de absolut toate.

Un coleg de clasă, unul dintre rarii prieteni a lui Hunter, a zis despre el:

— Bob era un tip ciudat. Era respectat. Forţa prietenia şi respectul. Uneori aveam impresia că nu era acolo, ci în altă parte. Nu vreau să spun că era nebun. Nu, dar mintea lui era în continuă mişcare. Îi plăcea mult singurătatea.

O prietenă i-a povestit unui jurnalist:

— Bob era un băiat cu care mă simţeam bine, în siguranţă. Puteam să-i spun orice şi nu râdea de mine. Din când în când îmi vorbea şi el, serios. Într-o zi mi-a spus că avea impresia că mai mult observă lumea decât participă la activităţile ei.

Era clar că Bob Hunter era un lup singuratic; totuşi nu era un ermit care părăseşte lumea ca să se refugieze în spatele unui paravan de cinism şi de neîncredere.

Era şi mai mult un observator al vieţii. Chiar copil fiind, Hunter era mult mai conştient de mediul înconjurător decât de el însuşi. De cele mai multe ori îi plăcea ceea ce vedea. Crescând, avusese impresia că stă deoparte de lume, că nu făcea cu adevărat parte din ea. Asta nu-l împiedica deloc să aprecieze ceea ce se petrecea în jurul lui, nici să fie trist pentru cei care sufereau.

Psihologii spuneau că nu avea nici o motivaţie egocentrică. Făcea cu bucurie ceva, dar nu pentru câştig; nu avea nici o ambiţie materială.

Nu fusese niciodată stăpânit de un sentiment religios precis. Dosarul său din armată indica faptul că nu avea nici o preferinţă. Totuşi credea într-o etică universală.

De trei ori i se ceruse lui Hunter să urmeze cursurile de elev-

ofiţer, şi de trei ori refuzase. Fiind soldat de carieră, lăsa impresia că fuge de autoritatea oficială. Asta nu-i împiedica pe ofiţeri şi nici pe oamenii lui să-l considere un conducător de oameni. Oamenii îl urmau pentru că îl respectau, nu din cauza gradului.

De la vârsta de paisprezece ani ţinea un jurnal personal unde îşi trecea impresiile zilnice. La şaptesprezece ani scrisese: „Stau la limita lumii reale şi mă uit la ceilalţi din scaunul meu de elev. Sunt atât de frumoşi, de puternici, de importanţi. Dar unde sunt eu? De ce nu merg alături de ei?”

Şi mai scria, la douăzeci de ani, când devenise soldat: „Unii participă, alţii privesc cum participă ceilalţi, întrebându-se de ce şi unde se duc”.

La câteva ore după prima sa execuţie de pe câmpul de bătălie, a scris: „Se uita la soare. Brusc m-am pomenit jos, lângă el. L-am privit în adâncul ochilor şi am văzut tot universul. Apoi m-am pomenit la locul meu real, cu ochiul lipit de telescop, acolo unde în realitate fusesem totdeauna, şi l-am trimis în acel univers. Să mă ierte”.

Sergentul Hunter executase mulţi oameni în cursul războiului din Coreea şi apoi a celui din Vietnam. În timpul acestuia din urmă fusese rechemat în Statele Unite. Tatăl, mama şi sora sa muriseră. Se întorsese acasă ca să-i îngroape şi să aranjeze preluarea în grijă a fratelui său.

Din acel moment lumea se schimbase pentru Bob Hunter; îşi părăsise locul depărtat şi se alăturase omenirii viermuitoare. Acum participa...

*

* *

Trase Cadillac-ul sub un portic lângă un Mercedes.

Clădirea era luminată dar nu se auzea nici un zgomot.

Santinelele făceau de pază două câte două, deplasându-se la limita luminii de jur-împrejurul colinei.

Căpitanul gărzii clădirii principale vru să-l strige pe Hunter, dar ceva îl făcu să se întoarcă brusc.

Se repezi, apucă clanţa uşii de sticlă, o deschise larg şi făcu o plecăciune.

Mike Talifero ieşi din casă cu un pas rapid, agitând braţele, bombănind furios. Un tip înalt se ţinea tot timpul în urma lui.

Hunter se aplecă în interiorul Cadillac-ului ca să evite o întâlnire inoportună. Se mai văzuseră de câteva ori şi Hunter nu voia să rişte inutil; miza era mult prea importantă.

O auzi strigând pe garda de corp a mafiotului:

— Găsiţi-ne o escortă!

Motorul Mercedesului porni brusc lângă el.

Maşina lui Mike Talifero demară brusc, şi cauciucurile scrâşniră pe pietriş. Şoferul o coti direct peste peluză ca să ajungă la gard.

Se auziră paşi de cealaltă parte a clădirii. Auzi portiere trântite şi motoare demarând. Două maşini se iviră brusc în spatele Mercedesului.

Era clar că se petrecea ceva.

Mike Talifero se enerva rareori, cel puţin aşa se spunea.

Hunter urcă până la intrarea clubului şi se adresă căpitanului gărzii cu o voce indignată:

— Doamne, ce tupeu! Urcă în maşină, nu-mi face nici măcar un semn cu mâna, şi se cară. După ce mi-a spus să vin să ne întâlnim aici...

Tipul de lângă uşă era tulburat, nervos. Se uită la Hunter cu o privire politicoasă apoi răspunse:

— Îmi pare rău, domnule. În urmă cu câteva minute a primit o veste foarte proastă. Şi trebuie să se întâlnească cu cineva foarte important.

Hunter se uită la el dispreţuitor vrând parcă să spună: „Adică eu nu sunt important?”

Dar zise:

— Posibil. Dar e ciudat să urce în maşină chiar în clipa în care sosesc şi s-o şteargă!

Căpitanul roşi jenat.

— Ei bine, nu ştiu, domnule. Nu cred că... Vreau să spun, trebuia să se ducă să se întâlnească cu cineva la aeroport. Sunt convins că se va întoarce imediat. Intraţi, vă rog. Barul e deschis, faceţi-vă comod. Sunt sigur că nu va lipsi mai mult de zece minute. Căpitanul îi deschise larg uşa.

Hunter continua să se arate indignat.

— Nu ştiu. Poate că pur şi simplu o să plec.

— Numai zece minute, domnule. Aşteptaţi, daţi-mi voie să...

Căpitanul n-ar fi putut să-l întrebe pe Hunter cine era, chiar dacă murea de curiozitate. În acest mediu nu se făcea aşa ceva. Ori cunoşteai oamenii, ori te prefăceai că îi cunoşti. Intră pe jumătate în salon şi zise altui tip:

— Hei! Tu, ia vino încoace!

Apoi se întoarse spre Hunter şi zise:

— Jess vă va arăta unde e barul, domnule.

Hunter se lăsă convins să rămână. Dar intră bombănind

nemulţumit:

— Ei bine, în orice caz, nu-mi place să fiu primit ca un câine. Şi poţi să-i spui asta. Timpul meu e preţios. Am şi eu teritoriul meu de supravegheat.

— Da, bineînţeles, domnule. Să ştiţi că se mai întâmplă şi astfel de lucruri. Pariez că nici măcar nu v-a zărit. A primit veşti proaste şi s-a grăbit să ajungă la aeroport. Ştiţi cum se întâmplă...

Un puştan înalt uimitor de urât, cu un pistol cu ţeavă lungă vârât la centură, se apropiase ca să asculte. Probabil că era Jess. Şi probabil că se închipuia şi Jess James cu puşcociul lui. Poate că pentru asta i se spusese Jess, poreclele fiind un obicei bine cunoscut în rândul Organizaţiei.

— Salut, Jess, bombăni Hunter. Cum mai stă treaba pe Aleea 3?

Puştanul nu mai ştia dacă trebuia să zâmbească sau să facă o grimasă; optă pentru un rictus care nu spunea nimic.

— Nu te-am mai văzut acolo? întrebă Hunter.

Căpitanul stătea cu mâna pe clanţa uşii de sticlă.

— Faceţi-vă comod, domnule, îi sugeră el lui Hunter.

Apoi ieşi lăsându-l pe Jess singur cu intrusul.

Jess se scărpină la ceafa şi îşi puse în gând tot felul de întrebări legate de Aleea 3.

— Lucrez mai ales în Bronx, domnule. Dar e posibil să mă fi văzut pe Aleea 3...

Se vedea bine că spera ca Hunter să-l fi văzut undeva; era flatant.

— Nu mă mişc rău deloc.

Se îndreptau spre bar.

— Ce se petrece aici, Jess? întrebă Hunter. De ce s-a cărat Mike în halul ăla?

— Se nasoleşte treaba.

— Nu... aia la care mă gândesc eu, bombăni Hunter. Cu o voce sinistră.

— Eu nu ştiu ce să zic, domnule... Aţi venit pentru...

Arătă cu capul spre sala vestiarelor.

— Sigur, se răsti Hunter.

— Păi... Nu ştiu, domnule. N-a durat prea mult. Nu l-am auzit pe tip strigând decât o singură dată, şi nu semăna deloc cu... În fine, era ca chestiile alea pe care le citeşti în Biblie. Vorbea de o capră care era dusă în pădure. Pe urmă, acum câteva minute, domnul Talifero a ieşit strigând că a fost „prelucrat” prea repede.

Nu ştiu...

— O să-mi pregăteşti un pahar mare cu apă foarte rece, Jess, în timp ce eu mă ocup de asta! zise Hunter cu o voce răutăcioasă. Care e uşa?

— Vestiarul bărbaţilor, domnule, răspunse Jess clipind nervos. A doua uşă pe culoar, drept în faţă.

— Tu să nu vii! îi ordonă ucigaşul care îl remarcase pe Jess pe Aleea 3.

Puştanul dădu din cap şi plecă spre bar.

Beretta apăru imediat în mâna lui Hunter. Fixă surdina şi intră repede în sală.

CAPITOLUL XVI

Era o încăpere lungă şi îngustă. Bănci şi dulapuri de-a lungul pereţilor şi un spaţiu central. În fund se deschidea în formă de T, devenea mai lată. Acolo se aflau toaleta şi duşurile.

Tot acolo se aflau şi cel puţin trei din oamenii lui Talifero.

Unul era în cămaşă, cu revolverul în tocul de la subsuoară, sprijinit cu spatele de perete, lângă uşă, cu privirea ţintă la ceilalţi doi.

Ceilalţi, care se aflau în partea cea mai lată a sălii, purtau impermeabile şi cizme albe – acum însă erau pătate de sânge.

Din locul unde se afla Hunter, nu se putea vedea decât unul dintre aceşti doi oameni; tipul stătea în centrul sălii, cu mâinile în şolduri, cu ochii ţintă la colegul său.

Celălalt se plimba de colo-colo, ocupându-se de ceva aflat în centrul încăperii, în afara razei sale vizuale.

Un braţ, de la cot până la degete, era căzut jos între cei doi oameni.

Era o scenă provenită direct din infern; tensiunea şi mirosul fiind suficient ca să-ţi zbârlească părul de pe tot corpul. Totuşi scena era incompletă; nu se auzea nici un zgomot, nici un geamăt, nici o tânguire.

Într-un fel, tăcerea era şi mai rea.

Cel care se afla lângă uşă îşi îndreptă spatele la intrarea lui Hunter.

— Aici nu e distracţie. Nimeni n-are voie să intre.

Beretta era ascunsă în spatele piciorului lui Hunter.

— M-a trimis Mike, zise el. E vreo problemă?

— Tu să-mi spui, răspunse tipul. E îngrozitor. Tipul ăsta stă aici şi le zâmbeşte, n-are nici o treabă cu ce-i facem. Sal e gata să-şi smulgă părul din cap, şi-l înţeleg.

Hunter puse repede şi discret Beretta la locul ei.

Ceva nu era în regulă, dar încă nu ştia ce.

— Deci pentru asta...

— Ce?

— Pentru asta a zis Mike să-l lăsam baltă. Eu nu mă prinsesem. Înţelegi?

Tipul se înfioră.

— Da, înţeleg.

— Du-te şi spune-i lui Sal că am zis să-l spele pe individ.

Trebuie să-l iau cu mine.

Tipul se uită mirat la Hunter.

— Acum eu nu mai înţeleg nimic.

Hunter dădu din umeri.

— Noi nu trebuie să înţelegem, trebuie să executăm ordinele. Reuşi să schiţeze un zâmbet şi dădu din nou din umeri.

— Du-te să-l aduci.

— Nici vorbă. Adineauri am mâncat.

— OK. Atunci du-te şi spune-i lui Jess să-mi aducă maşina în faţă.

— Ce vei face? Vreau să spun...

— Asta a fost bafta mea. Eu o să-l duc pe individ la Hunter. Tipul zâmbi cu simpatie.

— Ciudat loc.

Lui Hunter îi venea să urle, să-i strige tipului să se grăbească, dar se strădui să-şi păstreze calmul.

— Ştim cu aproximaţie unde. E mai bine să-l scoatem pe tipul ăsta de-aici înainte de întoarcerea lui Mike.

Tipul dădu din cap, se uită din nou la Hunter compătimitor apoi ieşi.

Asistentul călăului tocmai remarcase prezenţa lui Hunter. Îl văzu pe celălalt tip ieşind şi făcu câţiva paşi. Spre Hunter zicându-i:

— Nu-mi vine să cred, domnule. N-a...

Se uită de două ori la Hunter şi continuă:

— Oh, pardon. Credeam că sunteţi...

— El m-a trimis, îl anunţă Hunter apropiindu-se.

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva. E incredibil. Am lucrat de multe ori cu Sal; nu e vina lui, domnule. Vă spun eu că tipul ăsta nu e normal.

În fundul încăperii, lângă perete se aflau două valize deschise.

Sculele!

Dălţi, un aparat de sudură, cleşti diferiţi, scule de tăiat, de străpuns... securi, polizoare electrice, ba chiar unul de dentist...

O cravaşă, un stetoscop, seringi, sfârleze de cauciuc, un flacon plin cu un lichid negricios.

Aduseseră un scaun mobil în sala duşurilor şi fixaseră un spot luminos ca să-şi poată vedea bine victima.

Pe o bancă se afla un magnetofon, microfonul era atârnat lângă spot, deasupra capului victimei.

Hunter nu putea să-l vadă pe omul aşezat pe scaun.

Celălalt – Sal, cu siguranţă – era un mastodont. Stătea cu

picioarele depărtate pe pardoseala sălii de duş, îmbrăcat în haine de cauciuc alb, şi transpira în timp ce celălalt îl stropea cu sângele lui.

Sal răsufla zgomotos, se străduia cu sculele lui, se încrâncena... Totuşi ceva nu era deloc în regulă.

Hunter se străduí să se aplece şi luă braţul care zăcea jos. Membrul tăiat era deja rece. Îl întinse asistentului şi zise:

— Împachetează-l, îl luăm cu noi.

Asistentul se uită la el cu ochii mari de uimire.

— Ce?

Atunci Hunter se răsti:

— Sal! Vino aici!

Mastodontul întoarse capul, aruncă o privire plină de ură, apoi oftă şi se apropie de Hunter.

Hunter tot nu putea să vadă ce se afla pe scaun.

— Dacă nu sunt lăsat liniştit, n-am să pot niciodată să-mi termin treaba, zise el gâfâind.

Avea vocea unui om educat, şi Hunter se întrebă o fracţiune de secundă ce-l făcuse să ajungă până aici.

— N-ai să termini, îl anunţă el cu răceală pe călău. Mike a zis că renunţăm. Acum avem altă gândire. Pansează-l, spală-l, îl luăm de-aici.

Doctorul se pregătea să discute.

— Nu e drept. Există tot felul de mijloace ca să faci un om să vorbească. E o problemă de timp şi trebuie să protestez...

— Exact, doctore, zise Hunter întrerupându-l. Vei vorbi despre asta Consiliului Ordinului. Dar până atunci, pregăteşte-l de plecare.

Călăul suspină şi se întoarse la sculele lui.

Atunci Hunter îl văzu pe Bruno.

Se înfioră violent, îşi muşcă limba şi scrâşni din dinţi ca să-şi păstreze calmul care era doar aparent.

Bruno era legat, gol, de picioarele scaunului, iar o mână era legată de braţul scaunului; cealaltă mână era braţul pe care Hunter îl dăduse asistentului. Ciotul cotului era strâns cu un instrument care „muşca” din carnea torturată, iar o substanţă cleioasă şi neagră, gudron, acoperea rana care, totuşi, continua să sângereze.

Îi făcuseră nişte lucruri atroce la şold; era pe jumătate ciopârţit, bucăţi întregi de piele fuseseră smulse. Alte tăieturi profunde acopereau torsul românului, devenite şi mai hidoase prin aplicarea succesivă a gudronului medical.

Ochii erau mărginiţi de sânge proaspăt care cursese din sprâncenele şi din genele care fuseseră smulse cu cleştele.

Sânge curgea şi de la comisura buzelor, iar bărbia fusese arsă cu aparatul de sudură.

Tipul care îşi pierduse voinţa de a trăi în corturile medicale din Vietnam, stătea acolo calm, zâmbind prosteşte.

— Grăbiţi-vă! bombăni furios Hunter. Trebuie să-l iau de aici înainte de întoarcerea lui Mike. Altfel o încurcaţi amândoi!

Hunter nu glumea deloc.

Sal bombănea şi gâfâia, scoţând tot felul de instrumente din geantă.

— Nu e din vina noastră! zise asistentul tânguindu-se. Chestia asta s-a întâmplat aproape imediat. Timp de aproape zece minute a gemut şi a strâns din dinţi. Dar când am început să-l facem aşa cum trebuie pentru prima dată, a luat-o razna. A început să urle la noi fraze din Biblie. Apoi s-a calmat, aşa, şi de atunci nu s-a mai schimbat. Aproape că nici nu începusem.

— Cita din Levitic, zise doctorul cel gras.

Se uită la Hunter şi zâmbi resemnat.

— Mi se pare că era capitolul unsprezece, dacă nu mă înşală memoria. Capra trebuia să fie adusă vie în faţa Domnului... înţelegi.

Sal deschise braţele într-un gest de neputinţă, apoi se apropie de Bruno.

— Înţeleg, zise Hunter.

Într-adevăr, înţelegea că cineva cu mai multă autoritate decât el şi acei călăi prevăzuseră distrugerea completă a sufletului lui Bruno.

— E un fel de autohipnoză, explică grasul Sal. O blocare mentală a zonelor neurale care controlează centrii senzitivi. Există metode de a dezactiva această formă de anestezie, dar aş fi avut nevoie de mai mult timp. Pur şi simplu autohipnoză, în ciuda spuselor tânărului meu amic superstiţios.

Doctorul putea să spună tot ce dorea, adevărul adevărat era că Bruno îi înşelase pe toţi. Poate ştiuse de la început, scoţându-l pe Exterminator din apă, că îşi grăbea propriul sfârşit.

Şi mai era evident un lucru. Poate că Bruno pierduse pofta de viaţă şi o anumită formă de curaj în Vietnam, totuşi le recăpătase în mare viteză.

— Bine, prietene, zise doctorul. Omul ăsta nu va putea arăta mai bine de atât. Poţi să-l iei.

— Transportaţi-l până la maşină, comandă Hunter. E trasă în

faţa uşii.

Călăul îi aruncă o privire încruntată, dar îl luă pe Bruno împreună cu asistentul său. Hunter porni în urma lor, ducând braţul tăiat într-un prosop.

Jess stătea lângă sufragerie, în mână cu un pahar mare şi cu o expresie tâmpă pe faţă.

— Mulţumesc totuşi, Jess, îi zise Hunter în trecere.

Tipul care se afla în camera de tortură porni repede în faţa grupului ca să-l ajute să iasă.

Îl strigă pe căpitanul gărzii:

— Deschide portiera maşinii domnului... Deschide-o, Tank! Ia „carnea” de-aici!

Când trecu prin faţa căpitanului, Hunter îi zise:

— Să fii sănătos!

— Şi dumneavoastră la fel, domnule. Pe curând.

Doctoral şi asistentul îl aşezară pe Bruno în partea din spate a maşinii şi se pregăteau să-l lase acolo.

— Aşezaţi-l în fund, fir-ar să fie! strigă Hunter.

Cei doi executară ordinul, după care Hunter îl respinse violent pe grăsan.

— Cară-te de-aici! bombăni el.

— Nu e vina mea, zise doctoral răsuflând din greu.

Apoi scoase un plic mic din buzunar şi i-l întinse căpitanului.

— Dă-i asta lui Mike imediat ce se întoarce, zise el. Îi spui că am totul în mână.

— Bine, domnule. O să-i spun, nu vă faceţi griji.

Toţi păreau încântaţi şi uşuraţi văzându-l pe VIP plecând cu mutilatul.

Hunter îşi aminti că cei mai mulţi mafioţi aveau oroare de călăi la fel ca el. Atunci de ce...? Dar oamenii erau în stare să plătească preţuri incredibile ca să... Ca să ce? Să trăiască?

Urcă la volan şi părăsi incinta popasului de vânătoare.

Lanţul era deja lăsat când ajunse la gard. Trecu, făcu scurt cu mâna, ajunse la dram, parcurse în jur de un kilometru, apoi se opri pe margine. Se aplecă peste spateaza scaunului.

— Bruno! Mă auzi? Sunt Hunter. Înţelegi?

Lent, foarte lent, capul plin de sânge se ridică şi ochii încercuiţi de sânge se uitară la el fără să-l vadă.

Continua să zâmbească.

Horcăi, ochii i se tulburară şi părăsi viaţa în tăcere.

Hunter ştia că murise, fără măcar să-l atingă sau să-i ia pulsul.

Se întoarse la volan, nu băgă în seamă emoţiile care îl

năpădeau, şi plecă s-o ia pe Sara.

Ea răspunse imediat la semnalul lui şi veni în fugă.

— Urcă şi nu te uita în spate, Sandra, îi zise imediat Hunter. Uită-te la mine, uită-te la mine!

Ea era deja în maşină, iar privirea ei, atrasă de un magnetism macabru, fixa deja masa aceea de carne, atât de ciudat luminată de plafoniera maşinii. Sara fu gata să-şi piardă mintea chiar în acel moment.

Hunter o lipi de el şi acceleră brusc ca să se depărteze cât mai mult de locul acela, în timp ce ea gemea şi se înfiora lângă el, tuşind, sufocându-se, luptând împotriva nevoii fizice de a ţipa de durere.

După câţiva kilometri, pe un drum secundar, Hunter opri maşina, o luă în braţe şi încercă s-o liniştească.

— Nu e fratele tău, Sara. E doar o iluzie a lui; el nu mai avea nevoie de forma aia din spate. Nu te mai chinui. Bruno e bine. A murit... e în cer.

Bineînţeles.

Totuşi alţii aveau să moară mult mai uşor decât Bruno şi vor ajunge direct în iad după cum meritau.

Plicul pe care Hunter îl lăsase pentru Mike Talifero conţinea o medalie de trăgător de elită.

Mike va înţelege ce însemna asta.

Întoarcerea Exterminatorului.

CAPITOLUL XVII

Trecuseră câteva ore. Hunter şi fata găsiseră timp, în sfârşit, să schimbe cuvinte, idei, sentimente; prea puţină îmbărbătare atunci când se pierde o viaţă. Tocmai se întâlniseră cu o ambulanţă particulară venită de la Trenton.

Trase maşina neagră lângă uşa din spate a ambulanţei. Doi infirmieri în bluze albe se grăbiră să coboare – preveniţi din capul locului, ca să ştie ce aveau să găsească.

Hunter coborî din Cadillac şi o ajută şi pe fată să se dea jos pe partea ei.

Unul dintre infirmieri se uită la el şi spuse:

— Deci tu eşti.

— Dacă vrei, răspunse Hunter.

— Da, bineînţeles. Numai că... Nu m-am aşteptat niciodată să te văd. În fine, nu în viaţă.

Hunter schiţă un zâmbet şi răspunse:

— Totuşi asta e situaţia. Aveţi grijă de prietenul meu, da?

— Puteţi conta pe noi. Ăăă... Multă baftă!

— Mulţumesc, zise încetişor Hunter.

O trase pe Sara într-o parte şi îi spuse:

— Ne tot spunem mereu adio. Ar trebui de data asta să ne spunem la revedere.

— Bob, eu... Nu vreau să mă amestec, ştii asta, dar... dacă vei fi din nou rănit... Ştii unde mă voi afla.

— Bineînţeles.

Suspină şi continuă:

— Sara, cei o sută de mii de dolari pe care i-am lăsat lui Bruno... Sunt sigur că i-a ascuns undeva în casă. Banii ăştia îţi revin ţie, Sara. Nu aparţin nimănui, iar sângele a fost deja spălat. Eu n-am nevoie de ei. Fac rost pe măsura necesităţilor. Foloseşte-te de ei. Auzi? Foloseşte-te de ei!

Ea lăsă ochii în jos.

— Nu... Nu...

— E ca o asigurare, o reparaţie de război. Aceşti bani aparţineau Mafiei. Nu-mi pot imagina o întrebuinţare mai îndreptăţită...

Ea zise repede:

— Bob, avem atâtea lucruri să ne spunem, lucruri importante. Să nu mai vorbim de asta.

— Da, dar de când te cunosc, nu ţi-am adus decât orori...

— Nu, ne-ai adus viaţa! Acolo unde nu mai era. Bruno ar fi de acord cu mine. Ştiu asta. Nu era... De când se întorsese nu mai era decât un zombi...

— OK, zise Hunter. Să lăsăm asta.

Infirmierii îl instalaseră pe Bruno pe targă, îl acoperiseră, şi îl duceau la ambulanţă. Deşi profesia îi întărise, amândoi erau schimbaţi la faţă.

— A venit momentul, îi zise Hunter Sarei.

Unul din infirmieri strigă:

— Urcaţi în faţă cu noi, domnişoară.

— Mulţumesc, zise ea, dar... Cred că prefer să stau lângă fratele meu, ca să-i spun adio...

— Spune-i mai bine, la revedere, îi sugeră Hunter.

— Da, poate că ar fi mai potrivit.

— Aşa cred.

Infirmierul îi ţinea uşa.

Sara urcă în ambulanţă şi întoarse capul pentru un ultim rămas bun.

— La revedere, domnule Hunter, zise ea cu o voce uşor tremurătoare. Nu te lăsa.

El îi zâmbi, cu o expresie serioasă pe faţă şi răspunse:

— Nici tu, Sara. Mulţumesc.

Portiera se închise şi după câteva clipe o parte preţioasă din viaţa lui Bob Hunter se depărta de el.

Bruno şi sora lui Sara erau, fiecare în felul său, pe mâini bune. Cei doi infirmieri în bluză albă erau, de fapt, agenţi federali. Făceau câteva ore suplimentare.

Îşi luaseră angajamentul să aibă grijă ca Sara să nu fie hăituită de sălbăticiunile din New Jersey.

Acum Hunter avea mâinile libere.

Nu mai avea nici o responsabilitate, nu mai avea nici o obligaţie faţă de cineva în acea junglă din New Jersey.

Totuşi nu avea intenţia să plece.

Bob Hunter nu mai fugea.

Mai avea o întâlnire cu Leo Turrin la câţiva kilometri mai încolo, pe acelaşi drum. Apoi avea să fie complet liber să acţioneze. Bob Hunter avea intenţia să le arate gangsterilor ce putea să facă un om singur şi liber, dacă avea voinţa să facă.

Le va arăta trecând peste cadavrele lor.

Exterminatorul intra în război.

*

* *

— E o greşeală, sergente.

— Serios?

— Ştii foarte bine asta. Ai numai de pierdut şi nimic de câştigat.

— Nu joc Monopoly, Leo.

— Spune-i cum vrei, dar e o adevărată dementă. Mike Talifero parcă a înnebunit. A împuşcat chiar el patru din oamenii lui cu un glonţ între ochi pentru că te-au lăsat să intri şi să pleci.

— Asta înseamnă că suntem amândoi ţăcăniţi. Jocul e şi mai interesant.

— Nu pot să spun nimic care să te facă să te răzgândeşti, nu-i aşa?

— Nu, Leo, nimic.

— Dar, fir-ar să fie, a recrutat mai mult de o sută de tipi! A cerut să vină şi toate rezervele! Vin de peste tot în New Jersey.

— Cu atât mai bine, îmi place tare mult să-i lichidez în grup. Se jenează unii pe alţii. Augie se mai ocupă de asta?

— Da, după câte ştiu. Din cauza lui şi-a pierdut calmul Mike. L-ai ridiculizat în faţa stăpânului suprem.

— Ai venit cu avionul personal al lui Augie?

— Aiurea, nu! Am venit fără să vorbesc cu nimeni. Augie era deja aici când m-ai sunat.

— Deci el e.

— Ce spui?

— Mike plecase să discute pe cineva important în timp ce mă aflam acolo.

— OK, înţeleg. Există un mic aeroport particular la cinci-şase kilometri de popasul de vânătoare.

— Cui îi aparţine, Leo, popasul de vânătoare?

— Unui tip care nu are nici o legătură cu Organizaţia, dar care primeşte destui bani ca să nu pună anumite întrebări. Le-a mai închiriat deja locul ăsta.

— OK, dar nu te apropia, Leo. Ia-o în sensul opus.

— Bineînţeles. Voi fi la Trenton. La fel şi Hal.

— Daţi-mi două ore, Dumnezeule mare! Două ore!

— Aş prefera să nu-ţi lăsăm nimic. Ştii foarte bine. Dacă vreodată Hal...

— OK, să jucăm cinstit. Are o datorie la mine, acum e momentul s-o plătească. Să-i spui asta din partea mea.

Stingherit, Turrin se legănă de pe un picior pe altul.

— Ştie, Bob.

— Ştiu. OK, nici mie nu-mi place să acţionez aşa, Leo. Nu-mi place să cer favoruri; e mai bine fără. Dar de data asta e ceva special. Nu vreau ca miniştrii ăştia să scape datorită unor tribunale cumpărate şi unor judecători corupţi. Nu de data asta! O să arunc în aer toată baraca şi pe toţi care se află în ea!

— Ca să răzbuni un mort, zise Turrin.

— Nu, ca să salvez nişte vii! replică cu răceală Hunter.

— Bine, sesizez diferenţa.

— Şi pentru liniştea mea sufletească.

— Şi asta înţeleg.

Turrin îi adresă un zâmbet plin de căldură.

— Trage-le una şi din partea mea, sergente.

Îşi zâmbiră, îşi strânseră mâna, apoi Bob Hunter plecă singur ca să pornească războiul.

CAPITOLUL XVIII

Toţi şefii de echipe erau adunaţi în sala de şedinţă de la popasul de vânătoare „Cizmele şi Cornul”.

Fiecare om era un ofiţer superior al Taliferilor. Fiecare Taliferi ocupa un post important în Organizaţie. Erau elita Mafiei; nici unul dintre ei nu era un prăpădit de subaltern.

Nu primea ordine de la nici o familie în special, deşi proveneau din toate familiile. Serveau doar o idee, un lucru – Cosa Nostra – acea organizaţie care unea prin crimă organizată toate familiile Mafiei.

Taliferi erau echivalentul – din lumea criminală – al FBI-ului. Această descriere nu era foarte exactă, dar dacă FBI-ul era condus de un preşedinte despotic şi de un guvern corupt, comparaţia ar fi fost mai exactă.

Din punct de vedere tehnic, Mike şi Pat Talifero constituiau ei singuri Taliferi. Ei aparţineau celor din *Commissione,* care era formată din şefii principalelor familii. Mike şi Pat serveau acestui grup ca armă supremă.

Mike şi Pat puteau teoretic să lichideze un capo pe propria răspundere, dacă acesta comisese crime de neiertat împotriva Organizaţiei. Puteau să facă asta cu condiţia să poată demonstra după aceea, în faţa celorlalţi *capi,* justeţea faptei lor.

Li se acordase o putere teribilă, cu atât mai mult cu cât puneau în pericol viaţa celor care le-o încredinţaseră.

Lucrul acesta se dovedise exact, căci ei lichidaseră doi şefi de Familii în cursul înfruntărilor cu Bob Hunter; îi executaseră pe propria răspundere.

Poziţia lor incredibilă era o consecinţă a maşinaţiilor tipice Mafiei, deoarece conducătorii erau atât de lacomi şi de trădători încât inventaseră o armă de autodistrugere ca să se oblige să rămână fideli unii altora.

Ca şi cum Curtea Supremă a Statelor Unite şi-ar numi un călău şef pentru suprimarea membrilor disidenţi.

Lumea Mafiei nu era raţională.

De aceea Taliferi păreau să fie o soluţie de necesitate.

Deoarece Familiile erau tot timpul în competiţie unele cu altele, deseori se întâmpla să fie divizate din cauza unor dispute teritoriale, drept pentru care aveau nevoie de un mijloc de arbitraj. *Commissione* folosea ca sindicat de iniţiativă, cameră a

deputaţilor, Minister al Muncii şi Minister al Apărării.

Taliferi constituiau un Minister de Interne.

De multă vreme fraţii cedau unele puteri tinerilor lupi din diferite Familii. Numărul locotenenţilor lor creştea şi erau nevoiţi să facă continuu noi misiuni ca să dea de lucru acestui minister.

De la o vreme, Taliferi erau pe post de Gestapo şi luau locul predecesorilor lor de prin anii douăzeci, *Murder, Inc.*

Într-un fel, Taliferi erau propria lor Familie; o Familie formată din asasini de elită, dintre care unii primiseră o educaţie universitară, dar care rămâneau totuşi nişte asasini.

Familia de ucigaşi se adunase la popasul de vânătoare „Cizmele şi Cornul”.

Mike Talifero, *capo* la fel ca şi fratele său geamăn, conducea adunarea.

Pat încă mai suferea de pe urma rănilor provocate de Exterminator la Las Vegas.

Naşul lor, Augie Marinello, se afla şi el acolo. *El capo di tutti capi,* membrul cel mai influent, cel mai temut din *Commissione,* se afla acolo pentru că fraţii îl respectau mai mult decât pe oricare altul.

Nu se ştiau prea multe lucruri despre fraţi. Erau indiscutabili fraţi gemeni identici, dar nu se ştia nici măcar dacă numele lor erau adevărate. *Tale* înseamnă „ca” în italiană, iar *ferro,* „fier”. Poate că era o poreclă.

Nu li se dădea mai mult de patruzeci de ani. Erau de origine siciliană şi strămoşii lor, se spunea, făceau parte din Mafie de mai bine de zece generaţii. Mike intrase în Organizaţie datorită „naşului” Augie Marinello, când acesta era doar un subşef newyorkez.

Fusese o perioadă în care fraţii nu zâmbiseră aproape deloc, dar de la bătălia de la Miami împotriva lui Hunter, zâmbeau frecvent şi cu uimitoare uşurinţă. Cei apropiaţi lor ştiau însă că erau şi mai periculoşi când încercau să zâmbească.

În seara aceea Mike zâmbea, glumea, şi distra oamenii în timp ce le dezvăluia planul pentru acea noapte.

La adunare luau parte doisprezece oameni, elita unei elite, veniţi din tot New Jersey numai ca să-i taie capul lui Hunter.

Fiecare om dispunea de zece-cincisprezece oameni de echipă, recrutaţi în grabă de pe străzile din Manhattan şi din Jersey City. Aceşti pistolari de ocazie nu făceau parte din Fraternitate. Printre ei se aflau negri, anglo-saxoni, portoricani, irlandezi şi evrei; tot felul de oameni ca să umple golurile din rândurile lor.

Crima nu aparţinea exclusiv italienilor.

Nu puteai să urăşti întreaga comunitate italo-americană dacă mai puţin de unu la sută din fiii ei aveau înclinaţii spre Organizaţia criminală.

Dar această reuniune era o reuniune tipică de mafioţi adunaţi în consiliu de război, iar un zâmbet ciudat refuză să dispară de pe buzele lui Mike Talifero.

CAPITOLUL XIX

Ajunse în partea din spate a imensei proprietăţi, tăind peste câmpurile fermelor, conducând fără zgomot şi cu farurile stinse, ajungând în sfârşit la liziera copacilor care mărginea limita parcului.

Era trecut de miezul nopţii.

I se păru incredibil că în urmă cu douăzeci şi patru de ore dormise în podul lui Bruno ca să-şi vindece rănile. De atunci trăise câteva existenţe.

Executase deja mulţi oameni în New Jersey, mai mulţi decât ar fi vrut să socotească. În plus, Bob Hunter nu număra aproape niciodată morţii; îşi număra inamicii activi, supravieţuitorii, cei care mai rămăseseră de suprimat.

Acesta era motivul misiunii sale.

Voia să intre în incintă ca să-şi numere adversarii, să-i găsească, să-i catalogheze, să le verifice forţa, să le descopere punctele slabe, să-şi stabilească planul de atac, să-şi fixeze obiectivele şi să găsească calea de retragere ca să fugă imediat după sfârşitul bătăliei.

Hunter nu era deloc un războinic imprudent.

Semăna furie şi moarte în urma lui, dar nu pornea niciodată o luptă fără să fi fost pregătită cu minuţiozitate.

Nici nu voia să moară; accepta această eventualitate pentru că fiecare are soarta lui, dar încerca, în măsura posibilului, să-şi amâne cât mai mult ultima clipă. Pentru Hunter, victoria nu se măsura nici în timp câştigat şi nici în bătălii câştigate, ci în faptul că ieşea viu din aceste lupte infernale ca să poată s-o ia de la capăt.

Părăsi Cadillac-ul, scoase de pe el hainele lui Cavaretta, rămase în combinezonul negru şi lăsă toate armele cu excepţia unui garou şi a unui pumnal.

Apoi îşi mânji faţa şi mâinile cu negru şi plecă, umbră sinistră care se strecura prin noapte, curent de aer malefic şi invizibil, observator nemilos al mişcărilor celorlalţi.

După câteva clipe se afla în interiorul incintei şi se fofila printre ierburile înalte ca o felină mare.

Se deplasa cu o mişcare rapidă şi agilă, dar când se oprea, nici o mişcare şi nici un zgomot nu-i trăda prezenţa. Ai fi zis că încremenea paralizat.

În cursul unei astfel de recunoaşteri, Hunter se confunda cu peisajul.

Când vântul unduia iarba, Hunter se unduia şi el.

Fie că era vorba de un nor care trecea rapid, sau o creangă care tremura, provocând umbre neregulate, Hunter se adapta totdeauna la ritmul mediului înconjurător, toată fiinţa lui făcea parte din natură.

Când noaptea încremenea, Hunter înceta orice mişcare, aproape că nici nu mai respira.

Oamenii proveniţi din jungla urbană erau dezavantajaţi în jocul ăsta, căci Hunter se simţea în natură ca la el acasă şi se folosea de întuneric ca de un aliat.

Nu era deci dezonoare pentru pistolarii din Manhattan, Newark, Jersey City şi Brooklyn că Hunter trecuse prin rândurile lor ca să observe, să-i cântărească, să-i ghicească. Citi spaima pe faţa lor, le simţi angoasa şi le evaluă forţa.

*

* *

Popasul de vânătoare era o adevărată cetăţuie. Sistemul său de apărare fusese pregătit cu minuţiozitate şi era păzit cu mare grijă.

Linia de apărare avea forma unui oval şi înconjura mica colină pe care se afla clădirea principală cu dependinţele, se întindea pe o sută de metri în faţă şi spate şi pe şaptezeci şi cinci de metri pe laterale.

Era o linie de foc. Doi câte doi, trăgătorii erau instalaţi la fiecare zece metri. Aceşti oameni stăteau pe loc, descoperiţi, vorbeau între ei, ca să-şi înşele plictisul şi să-şi ascundă nervozitatea.

Aveau mai ales revolvere, dar Hunter văzu ici şi colo şi puşti.

Era linia întâi, sortită masacrului; pioni sacrificaţi ca să atragă focul Exterminatorului, capra tigrului. Aceşti prostănaci nici măcar nu-şi dădeau seama de asta.

Pe toate acoperişurile dependinţelor sau ascunse în interior, se aflau echipele de ambuscadă. Pe acoperişuri se aflau trăgători cu carabine.

Alţi luptători, cu arme. Automate, se ascundeau în umbra clădirilor.

Cu siguranţă că mai erau şi alţi soldaţi în parcarea de lângă club, unde se aflau parcate multe maşini. Liniile exterioare erau formate mai ales din echipe de alertă de doi oameni care se plimbau la întâmplare.

Toţi erau echipaţi cu puşti şi cu aparate de emisie-recepţie.

Hunter numără o sută optsprezece oameni şi trase concluzia că reprezentau aproape totalul efectivelor, în afara gărzii palatului care se afla în interiorul clădirii principale pentru protejarea marilor mahări în caz de nevoie.

Sara omisese un detaliu pe planul ei care era totuşi precis: locul unde erau închişi câinii şi ţarcul vulpilor.

Acel loc era înconjurat cu un grilaj de oţel şi cuprindea o pistă de exerciţii şi un şir de boxe individuale pentru câini. Hunter numără vreo douăzeci. Vulpi nu erau.

Animalele se plimbau în cuştile lor, enervaţi probabil de anxietatea oamenilor din jur.

În grajd nu era nici un cal. Hunter crezuse totdeauna că un astfel de loc trebuia să adăpostească caii membrilor, dar nu se gândi la asta decât o clipă.

Ştia că era imposibil să prevadă toate mişcările inamicului.

Dar era convins că văzuse cea mai mare parte a sistemelor de apărare şi era satisfăcut de inspecţie. Îi cunoştea acum destul de bine ca să ştie unde avea să atace şi pe ce drum va trece ca să ajungă intact la zona pe care avea intenţia s-o distrugă.

CAPITOLUL XX

Trecuse puţin de orele două dimineaţa; noaptea aceea atât de plină de promisiuni la începutul ei părea că se va termina în coadă de peşte.

Mike Talifero se plimba de colo până colo în biroul mic al administraţiei clubului, cu mâinile la spate.

Augie Marinello, *capo di tutti capo* cel mai puternic om din *Commissione,* stătea în fotoliul mare de la birou.

Cele două gărzi de corp preferate ale sale stăteau lângă el, în umbră, cu revolverul la centură, anxioşi.

— De ce nu vine? bombăni Talifero cu o voce dezagreabilă în ciuda zâmbetului de pe buze.

Marinello scoase un trabuc gros din gură şi zise cu calm:

— Vine când crede că e mai bine pentru el, Mike, nu mai înainte. Ar trebui să ştii asta de mult timp.

— Ziceam şi eu aşa, răspunse şeful Taliferilor. Ştiu foarte bine cum acţionează tipul ăsta.

— La urma urmelor, e posibil să nu vină în seara asta, zise capo.

— Uiţi ce-a fost la Boston.

— Tipul ăsta îşi pierde capul imediat ce vede un individ torturat. Adu-ţi aminte ce i-a făcut lui Freddy la New York. Din cauza unei gagici pe care abia o cunoscuse! Ce crezi că e în sufletul lui în seara asta? Individul era un camarad de război; au fost împreună în Vietnam. Respectivul lucra cu chirurgul care a lucrat la faţa lui Hunter, în California.

— Ştiu, ştiu.

— Ei bine, chestia asta l-a dat peste cap. Îţi spun eu că încă e furios la culme. Va vrea să se răzbune. E acolo, afară, şi aleargă în toate direcţiile ca să găsească mijlocul de a ne prinde la strâmtoare, Augie.

— Nu face pe prostul cu mine, Mike.

— Nu te supăra, Augie.

Talifero se opri şi se uită la Marinello.

— Îmi pare rău, Augie. Nu-mi purta pică, sunt puţin cam încordat. Ai încredere în mine. OK? E un moment greu de...

— Într-adevăr.

Trabucul se stinsese. Marinello se uită la el încruntându-se şi aruncă o privire plină de reproş uneia dintre gărzile lui de corp.

Tipul se aplecă înainte, întinse bricheta şi aprinse trabucul stăpânului său. Bătrânul trase domol din havană, se întoarse spre Mike Talifero şi zise:

— Prea pui la suflet toate astea, Mike. O să te enervezi şi ai să te împiedici iar. Priveşte lucrurile mai degajat.

Vorbele astea erau foarte umilitoare. Talifero se uită furios spre cele două gărzi de corp. Nimeni nu avea dreptul să-i vorbească aşa în faţa unor băgători de seamă.

Zise calm fără să se uite la şeful lui:

— Nu m-am împiedicat niciodată, Augie. Nu poţi să conduci o organizaţie ca a mea dacă ai picioarele împiedicate. Ştii foarte bine asta. De ce-mi vorbeşti aşa? Zău că nu e momentul...

— Ba tocmai că e, replică bătrânul. Mi-am făcut socotelile, Mike, şi ceilalţi la fel. Pentru asta am venit personal. L-ai ratat la Miami şi la Las Vegas, şi asta te-a costat: fratele tău seamănă cu o legumă. L-ai ratat pe Hunter la Philadelphia. Încerci zadarnic să-l lichidezi aici, în New Jersey, de o săptămână. Ştiu că vei înţelege mirarea noastră, Mike. Dar când vei începe să obţii rezultate?

— N-am văzut niciodată pe cineva alegând atât de prost momentul de a-mi...

Celebrul zâmbet Talifero era fix, nemişcat, se întindea de la o ureche la cealaltă. Îşi reveni şi îi zise lui Marinello cu o voce plină de răceală:

— Eşti nedrept, Augie. Nu am avut niciodată ocazia să controlez împrejurările în ceea ce priveşte ticălosul ăsta. Ştii foarte bine lucrul ăsta. Totdeauna am fost chemat în ultimul moment, când situaţia devenise catastrofală. De data asta e altfel. De data asta controlez totul. De data asta ticălosul nu mai are nici o scăpare. O să-l prind viu... Pe urmă mă voi ocupa personal de el.

— Tocmai asta mă îngrijorează, insistă cu blândeţe Marinello. Cred că priveşti prea personal toată treaba asta.

— Atunci ia-mi comanda.

— Ştii foarte bine că nu. Voi face asta, Mike. Eşti cel mai bun în meseria ta. Dar aş vrea să stai de-o parte. Prinde-l, frige-i boaşele la foc mic dacă simţi nevoia, dar mai întâi prinde-l. Nu contează cum. Uită de scenele teatrale! *Prinde-l mai întâi pe Hunter!*

— Exact asta am intenţia să fac.

Bătrânul *capo* se ridică brusc din fotoliul de piele.

— Având în vedere că s-ar putea să ratezi şi de data asta, eu

mă întorc acasă.

— E o decizie înţeleaptă, zise ironic Talifero. Dar nu pentru motivul pe care l-ai amintit.

Cei doi oameni se uitară unul la altul cu duritate. Fulgere ţâşniră din ochii bătrânului care îşi clădise imperiul pornind de la nimic, înarmat doar cu curaj şi fermitate. Era vizibil dezgustat de acel monstru pe care îl crease chiar el.

— Eu ţi-am dat puterea, Mike, eu ţi-o pot lua înapoi, zise el domol.

— Cum vrei, răspunse Talifero înţepat.

Zâmbetul nu-i dispăru de pe buze nici o clipă.

— Nu-ţi băga în cap nu ştiu ce idei, atâta tot. Înainte de a veni aici, am dat anumite ordine. *Commissione* ţine să revadă toată această situaţie. Nu te prosti.

— Ăsta e un ultimatum.

— Nu ştiu exact ce înseamnă cuvântul ăsta, Mike. Tu eşti om instruit, nu eu. Dar te sfătuiesc să pui mâna pe acest Hunter. Dacă nu reuşeşti, va trebui să rediscutăm toate celelalte funcţii ale tale. M-ai înţeles, Mike?

— Perfect, domnule Marinello. Dar nu înţeleg prea bine de ce-mi spuneţi toate astea în acest moment. Am nevoie de încredere, nu să simt cuţitul în spate.

— Tu ţii cuţitul, Mike. Vrem doar să fim siguri că ştii cum să te foloseşti de el şi împotriva cui.

Capo ieşi din birou, cu o gardă de corp înainte şi alta în urma lui. Un grup de oameni îl aştepta afară şi toţi se îndreptară spre ieşirea clubului.

Mike Talifero ieşi pe uşa biroului şi strigă la oamenii lui:

— Formaţi o escortă! Însoţiţi-i pe prietenii noştri până la avion. Să decoleze fără probleme.

Marinello se opri brusc şi zise:

— Nu e cazul! Ne vom descurca foarte bine şi singuri!

Era mai mult decât o insultă la adresa capacităţii lui Mike Talifero. Era anunţarea neîncrederii lui *capo di tutti capi* faţă de asasinul suprem.

Mike îşi dădu imediat seama de asta chiar dacă nici unul din oamenii lui nu înţelese imediat.

Grupul lui Marinello părăsi sala aceea mare chiar în momentul în care sosea un locotenent Taliferi.

Acesta se repezi spre Mike Talifero.

— A început, îl anunţă el cu o voce răguşită. Charlie a găsit doi băieţi din linia exterioară cu ceafa ruptă. Sunt morţi.

Mike Talifero râse scurt.

— Aşa, aşa! zise el.

— Vrei să-l opresc pe Augie? întrebă al doilea locotenent care se afla lângă el.

— Nici vorbă, răspunse şeful asasinilor. Nici vorbă.

CAPITOLUL XXI

Hunter se întoarse din recunoaştere la maşină; nici un fir de iarbă îndoit nu indica trecerea lui prin teritoriul inamic.

Îşi scoase arsenalul din portbagaj şi se încărcă cu tot ce putea să ducă.

Poate că nu avea să se mai întoarcă niciodată la maşină.

Se echipă ca de obicei şi, în plus, îşi fixă un rucsac pe spate şi altul pe piept.

Când un om face singur cât o armată, trebuie uneori să se transforme în animal de povară. Aşa se întâmpla în noaptea aceea.

Rucsacurile erau astfel legate încât să se desprindă instantaneu. Le putea da drumul rapid dacă era nevoie.

Încărcat ca un catâr, Hunter îşi dădu seama că ducea o greutate aproape echivalentă cu a sa. Încercă uşurel piciorul rănit şi îşi zise că nu va rezista multă vreme la astfel de încărcătură. Aruncă cu regret câteva muniţii grele apoi plecă. Până la urmă, va avea mai multă nevoie de supleţe şi de rapiditate decât de câteva muniţii suplimentare.

De data asta incursiunea lui nu mai semăna deloc cu cea a unui observator. Devenise adevăratul nucleu al universului şi fu nevoit să-şi croiască drum printre războinicii nervoşi ale căror prime strigăte de alarmă ar fi putut să grăbească sfârşitul Exterminatorului.

Scopul său era să se apropie cât mai mult posibil fără să se facă remarcat, să găsească un post de luptă de unde să poată trage rachete în mai multe ţinte o dată, să provoace o panică de nedescris în rândurile inamicului şi să pună pe fugă, dacă era posibil, pe toţi amărâţii care intraseră într-un război pe care nu-l înţelegeau deloc.

Dacă reuşea să facă toate astea, noaptea nu avea să fie pierdută, dar nu ăsta era obiectivul lui principal.

Ci mijlocul de a ajunge la un sfârşit: executarea lui Mike Talifero.

Ţinea enorm de mult la asta; voia să-l ucidă şi să-l lase acolo cu o medalie aşezată pe piept.

Ceilalţi aveau să înţeleagă mesajul şi poate că îşi vor zice că era periculos să accepte comanda unui grup de asasini ca Taliferi! Asta voia.

Dar deocamdată Hunter admitea că obiectivul său era doar o dorinţă arzătoare.

De fapt ştia că misiunea lui avea să fie un succes dacă măcar ar fi reuşit să-i înspăimânte pe toţi, să-i constrângă să-şi pună câteva întrebări. Voia să-i facă să trăiască o experienţă care să-i oblige să se gândească de două ori înainte de a tortura o victimă.

Se infiltră fără zgomot.

De două ori se văzu obligat să-şi lase povara jos, să se strecoare prin iarbă ca o adiere şi să amuţească pentru totdeauna gărzile.

Aceşti doi oameni au fost singurul obstacol întâlnit, şi ajunse în zona interioară fără ştirea inamicului. Lângă un colţ al clubului se afla un trepied pe care fuseseră fixate trei spoturi puternice îndreptate spre parcare. Era singura sursă luminoasă de afară, tot restul era cufundat în întuneric. Parcarea era o zonă vulnerabilă; inamicul ştia foarte bine asta. Un atacant se putea foarte bine strecura printre numeroasele maşini de acolo, ajungând până la clădirea principală pe acel drum sinuos. Şi ar putea să împrăştie puţină benzină şi să arunce în aer toate vehiculele.

Mafia nu-şi împrăştia niciodată maşinile. Acestea erau totdeauna trase foarte aproape ca să poată să folosească imediat dacă ar fi venit poliţia, căci Hunter nu era singurul ei inamic.

Evident, le era destul de greu să apere o zonă ca parcarea, de aceea o luminau cât era cu putinţă, sfidând astfel eventualul atac al Exterminatorului prin acel punct.

Această idee îl amuză pe Hunter. I-ar fi plăcut să le arunce în aer toate maşinile, dar riscul era mult prea mare. Mai ales că nu răspundea niciodată sfidărilor celorlalţi; de obicei îi provoca el.

Totuşi văzuse mijlocul de a profita de această situaţie.

Linia de apărare prin care voia să treacă se întindea la poalele colinei. Un om care s-ar fi întors brusc spre club ar fi fost orbit momentan de lumina albă a spoturilor.

Hunter nu avea deloc intenţia să se lase orbit.

Dar voia să-i oblige pe unii dintre mafioţi să se întoarcă măcar pentru câteva secunde, doar atât cât să-i dea posibilitatea să treacă prin poziţiile lor. Era o tactică simplă dar ar fi trebuit să meargă. O umbră s-ar fi strecurat printre apărători şi ar fi ajuns pe terenul înălţat. Imediat ce va trece de gărzi, dacă ele ar fi privit în direcţia lui, nu ar fi văzut, orbite de spoturile luminoase.

Astfel Exterminatorul se pregătea să creeze o diversiune în parcare când aceasta se produse de la sine.

Câţiva tipi părăsiră clubul în grabă, ajunseră la maşini şi porniră motorul.

Hunter rămase nemişcat în ierburile înalte, între poziţiile a două echipe de gardă, aflate la douăzeci de metri în faţa lui.

Cei patru oameni vorbeau între ei cu glas scăzut în timp ce Hunter se apropia. Unul dintre ei remarcă plecarea grupului Marinello şi zise:

— Şobolanii părăsesc corabia.

Altul rânji nervos şi zise:

— Ai fost plătit anticipat, nu?

— Mda, dar n-am asigurare de viaţă.

— Şi, pun prinsoare, nici cu ce să plăteşti o cauţiune, zise primul rând.

Toată linia de pază se întoarse ca să se uite spre parcare.

Hunter, împovărat cu încărcătura lui, trecu liniştit printre gărzi, în timp ce al treilea om exclama:

— Dar ăsta e şeful de la New York!

— Care? Şefii ăştia vin toţi de la New York!

— Bătrânul Marele Manitu. Cum îl cheamă?

— Parcă Mario şi nu ştiu mai cum, răspunse altul.

— Nu, Marinello, idiotule!

— Ce mă doare pe mine cum îl cheamă? Mario Bello, Mario Nello, eu n-am treabă! E un hodorog bătrân!

Hunter profitase ca să ajungă la picioarele colinei. Începu să urce cu prudenţă, căutând un loc protejat ca să-şi fixeze postul de luptă.

Îl găsi la jumătatea înălţimii, lângă baza panoului cu tânăra călăreaţă şi vulpea cu privire lubrică. Din precauţie, luminile fuseseră stinse în acel loc. Datorită unei întâmplări miraculoase, Hunter putea să tragă de-a lungul aleii în curbă care ducea până la ieşirea de pe proprietate.

Abia se instalase când primul vehicul al convoiului lui Marinello începu să coboare pe alee.

Mulţumi în gând cerului care părea că-i este favorabil în acea noapte.

La urma urmelor, Augie Marinello, *capo di tutti capi,* era o ţintă şi mai frumoasă decât Mike Talifero.

CAPITOLUL XXII

Limuzinele se opriră sub porticul clubului, grupul Marinello urcă în vehicule, patronul însuşi instalându-se în maşina din mijloc urmat de cele două gărzi. De corp care se aşezară pe bancheta pliantă.

Altă gardă de corp urcă pe scaunul de lângă şofer şi convoiul demară.

Graba lor de a pleca nu era provocată numai de dorinţa de a părăsi bastionul Taliferilor, chiar dacă şi asta motivase într-un fel plecarea lui precipitată.

Capo di tutti capi se deplasa totdeauna rapid, sosea şi pleca aproape imediat, însoţit de escorta lui personală, o limuzină în faţă şi alta în spate.

La New York, Augie se folosea de o maşină blindată. „La fel ca preşedintele”, obişnuia el să spună.

Limuzina în care se afla acum nu era blindată, dar dispunea de tot confortul şi de toate accesoriile imaginabile.

Probabil că prezenţa în zonă a lui Bob Hunter provoca un sentiment de stinghereală. Dar nu pentru asta şeful gărzilor de corp zise patronului său:

— Nu te supăra, şefule, dar nu-mi place locul ăsta.

Se instală pe bancheta pliantă şi adăugă:

— Poate că n-ar trebui să spun asta, dar n-am încredere.

— Nu-ţi face griji, mormăi Marinello. Nici eu nu am încredere. Mă voi ocupa serios de asta imediat ce voi ajunge la New York.

Se uitară unul la altul cu un aer posac, faţă în faţă în partea din spate a limuzinei.

Marinello îşi ridică puţin trabucul care se stinsese din nou. Garda de corp se grăbi să-i ofere foc.

Omul de la volan vorbi în interfon:

— La aeroport, şefule?

Marinello apucă un microfon fixat în braţul canapelei.

— Nu, întoarce-te direct pe autostradă. Să nu ne mai aventurăm în zona asta.

Şeful de echipă din maşina aflată în faţă confirmă instrucţiunile pe care le primise şi convoiul abordă coborârea în curbă.

— Ţine aproape, îi zise Marinello şoferului său.

Şeful gărzilor de corp întrebă:

— Şi Marty, şefule? Va sta la aeroport toată noaptea?

— Sună-l imediat ce ajungem acasă, nu mai înainte.

— Am înţeles, şefule.

Maşina lui Marinello încetini ca să ia ultima curbă de la poalele colinei.

Un obiect sparse geamul din spate al vehiculului, trecu printre Marinello şi şeful gărzilor de corp şi căzu pe mochetă cu un zgomot sinistru.

Garda de corp încă mai avea în mână bricheta aprinsă. O scăpă din mână, se aruncă instinctiv asupra patronului său, apoi începu să scotocească la picioarele lui strigând:

— La dracu! E o...

Scotocea peste tot pe podea stând în patru labe.

Marinello răcni:

— Opreşte maşina, opreşte!

Deodată maşina se lumină în interior. Garda de corp se înălţă brusc la orizontală, aruncat de o jerbă de flăcări portocalii.

Maşina nu putu să ia ultimul viraj.

Merse drept înainte, trecu peste pietrişul care mărginea aleea, coborî lent restul colinei, apoi se răsturnă domol, sfârşindu-şi traiectoria cu roţile în sus.

Apoi sări în aer a doua şi ultima dată. Exact înainte de asta, *capo di tutti capi,* gata să leşine, se întrebase cine era vinovat de această acţiune îngrozitoare şi josnică. Mike Talifero sau Bob Hunter?

Autorul, era Hunter, fireşte. Folosise o grenadă pe care o aruncase cu precizia şi forţa unui mare jucător de base-ball. Nici măcar nu se uitase să vadă rezultatele gestului său.

Fără să-şi dea seama, începuse să numere secundele de luptă şi încărcase o rachetă luminoasă. Aşteptă explozia grenadei ca s-o tragă.

Când maşina sări în aer prima dată cu un zgomot îngrozitor, trase fără zgomot racheta care urcă spre cerul negru la nord de club.

Timp de câteva secunde între prima şi a doua explozie a maşinii, nişte oameni ţâşniseră din clădirea principală şi alergaseră până la marginea colinei ca să privească spectacolul care strălucea mortal la picioarele lor.

Cineva exclamă:

— Dar în maşina aia e domnul Marinello! Coborâţi! Coborâţi toţi! Haideţi jos, băieţi, să-l scoatem de-acolo!

În timp ce era dat acest ordin, racheta luminoasă făcu explozie

în aer, şi partea din spate a proprietăţii fu brusc luminată de o lumină puternică.

Cineva strigă:

— Acolo sus! Atenţie în spate! Protejaţi-vă spatele!

Simultan se auzi un ordin diferit:

— Carabinieri! Deschideţi ochii! Supravegheaţi-vă sectoarele! E un şiretlic!

Dar carabinierii de pe acoperiş nu au avut timp să urmeze acest ordin. În confuzia plină de panică, o scânteie se înălţă în aer, apoi căzu drept peste coşul mare. Urmă o explozie.

Pe acoperiş se produse haos. La sol, câţiva oameni din prima linie de apărare se repeziseră spre maşina lui Marinello unde oamenii valizi încercau să-i scoată pe supravieţuitori din flăcări.

O grenadă venită de nicăieri căzu printre aceştia din urmă şi apărătorii se întoarseră repede în întuneric.

Unul din aceşti oameni exclamă:

— La dracu! N-am venit pentru *asta!*

O altă voce îl susţinu, în timp ce fereastra imensă din faţa clubului se făcea ţăndări cu mare zgomot.

Un locotenent Taliferi cobori colina în fugă urlând:

— Întoarceţi-vă aici! Ce faceţi? Întoarceţi-vă imediat!

Nimeni nu auzi şuieratul discret al pistolului Bereta, nici nu văzu flama mică care ţâşni din ţeavă sub panoul publicitar, dar locotenentul se poticni brusc cu fruntea găurită.

O voce strigă în întuneric:

— Ca s-o încasăm şi noi ca tine? Nu pentru cinci sute de dolari!

Totuşi bătălia abia începuse.

*

* *

Maşinile părăseau în grabă parcarea, traversau parcul şi mergeau zdruncinându-se pe gazon spre ieşire. Taliferii supravieţuitori nu mai încurajau şi nu mai opreau trupele cuprinse de spaimă care o luaseră la sănătoasa.

De altfel, era lesne de înţeles.

Este foarte traumatizant, când n-ai cunoscut niciodată ororile neprevăzute ale unui câmp de bătălie, să-ţi vezi colegii sărind în aer, transformându-se în bucăţele pline de sânge, ţipând îngrozitor. E şi mai rău când explozibilii cad dintr-un cer negru şi când aproape că nu mai ai comandament.

Este ilogic să crezi că nişte începători vor rezista unui astfel de tratament.

Hunter ştia şi contase pe asta.

Dar, după aceea, în mijlocul haosului, avu loc un incident care apoi avea să provoace curiozitatea lui Hunter.

Cineva strigă lângă epava maşinii lui Marinello:

— Ne trebuie o ambulanţă!

— Du-te la naiba cu ambulanţa ta! răcni altul. Bagă-l înăuntru şi cară-te la Trenton!

— Dar o să moară! Uită-te la picioarele lui! Bătrânul ăsta o să moară!

— Dacă nu te cari, o să murim toţi! Ticălosul e alături! Sub nasul nostru!

— Încercăm s-o ştergem cu o maşină? Crezi că vei reuşi?

Auzindu-i, Hunter avu scrupule faţă de Marinello. Trase o rafală la picioarele celor doi tipi şi strigă:

— Bătrânul mai e în viaţă?

O voce uimită, aproape înăbuşită de emoţie, răspunse:

— Abia...

— OK. Armistiţiu cinci secunde.

Era pentru prima dată de la începutul războiului când Bob Hunter făcea un astfel de gest. Mai târziu avea să-şi pună tot felul de întrebări asupra acestui fapt şi avea să tragă concluzia că fusese îndemnat de un instinct pe cât de nobil pe atât de incredibil.

Se uită la ei cum fugeau spre maşinile care mai rămăseseră, transportându-i pe cei grav răniţi, apoi demarând în trombă.

Hunter se întoarse din nou spre jungla infernală. „Să plece”, îşi zise el. „Ceilalţi vor fi şi mai demoralizaţi văzând cum pleacă ultimele maşini.”

Nu avea treabă cu subalternii; voia să-i lichideze pe şefi.

Verifică încărcătoarele agăţate la centura de luptă, luă alte grenade, unele mari, împinse PM-ul la spate şi îşi potrivi o a doua bandulieră pe umăr.

Apoi apucă arma-cheie a nopţii, o M16/M79, cu ţevi suprapuse, şi urcă lent colina.

CAPITOLUL XXIII

De la începutul bătăliei, Mike Talifero se plimba de colo-colo în sufragerie, cu un pistol în fiecare mână.

Doi din locotenenţii săi şi un supliment de gărzi nervoase stăteau lângă ferestre, povestindu-i ce se petrecea afară.

— Nu se pot vedea maşinile, domnule, dar probabil că le-a distrus. Se zăresc flăcări jos lângă alee.

— O rachetă luminoasă, domnule. Destul de sus. La vreo sută de metri.

Gărzile de afară comentau:

— Cum se poate ataca din două părţi deodată?

— E uşor, e destul să cunoşti meserie.

— Tot ce face pare uşor.

— Nu te înşela, încearcă şi tu să faci la fel.

Apoi Talifero răcni:

— Gura! Tăceţi! Căscaţi ochii!

— Dar, domnule, cum...

O explozie îngrozitoare pe acoperiş zgudui întreaga casă.

— *Ce-a fost asta*? *Ce-a fost asta*?

— Staţi pe loc! Îl voi ucide cu mâna mea pe primul care mişcă!

— Dar, domnule, o să ne prăjească!

Un locotenent strigă:

— Dar de ce nimeni nu trage în el? Ce fac ăia afară?

— În ce să tragă? În explozie?

Imediat după cuvântul explozie, fereastra enormă din faţa clubului sări în aer cu mare zgomot. Flăcările intrară în sufragerie, urmate de un nor gros de fum şi de mii de cioburi de sticlă.

Locotenentul care tocmai vorbise se întoarse, cu faţa ciopârţită, ţinându-se de ochi şi gemând, cu degetele pline de sânge. Una din gărzi îl prinse şi îl conduse la un fotoliu, în timp ce Mike Talifero privea scena cu ochii mari, speriaţi, şi uită chiar că poate să zâmbească.

Îl auzi pe unul dintre oamenii lui strigând la dezertorii de afară şi înţelese că bătălia fusese pierdută mai înainte de a fi început.

— Răsturnaţi mesele! strigă el brusc. Trei câte trei, şi ascundeţi-vă în spatele lor! Va intra aici! Pregătiţi-vă! Andy, organizează un foc încrucişat lângă uşă! Voi doi, duceţi-vă şi baricadaţi uşa de serviciu. Tu şi tu... Nu vă ştiu numele; dar

baricadaţi această uşă! Dacă ieşiţi afară, o să vă urmăresc toată viaţa! Aţi înţeles?

Gărzile de corp dădură repede din cap.

Dar Mike Talifero nu înţelegea.

Cu douăsprezece ore mai înainte, Hunter era aproape mort; rănit, slăbit, zăcând la pat, aştepta lovitura de graţie.

Dar acum!

Trebuia să-l vezi ca să crezi!

Auzi maşinile părăsind parcarea şi îşi dădu seama că era părăsit.

Cum să procedeze?

Scoase plicul din buzunar şi lăsă să cadă medalia pe care scuipă înainte de a o arunca.

— Vino, bombăni el cu jumătate de glas. Vino, vino. Aici sunt. Vino!

*

* *

Hunter ajunse în vârful colinei cu o încărcătură explozivă pe ţeava vestitei M79. În banduliera de pe umăr avea gloanţe cu alice, rachete luminoase, grenade cu gaz lacrimogen şi alte explozive.

Pe ţeava armei M16 se afla un glonţ dintr-un încărcător cu treizeci de proiectile de 5,56 mm.

Un tip se apropie în pas alergător, cu un PM atârnat de gât. Derapă şi începu să alunece văzând acea apariţie neagră. Hunter ridică arma, apăsă pe trăgaci şi secţionă omul cu o linie punctată dintre picioare până la gât.

Un grup de cinci oameni veniră imediat după mort. Toţi aruncară armele la pământ şi ridicară mâinile în sus fără ezitare.

— OK, căraţi-vă. Coborâţi colina, nu întoarceţi capul! Haide!

O porniră şi mai repede decât adineauri iar Hunter îşi continuă drumul. Un imbecil puse ţeava unui PM deasupra parapetului acoperişului şi începu să tragă în pământ în faţa lui Hunter.

Fără să se oprească, Hunter ridică ansamblul M16/M79 şi se folosi de M79.

O încărcătură explozivă de 40 mm lovi cu zgomot infernal parapetul. Omul cu PM-ul şi o grămadă de cărămizi părăsiră brusc acoperişul şi căzură pe portic.

Hunter încărcă iarăşi, îşi continuă drumul şi trecu pe sub portic spre intrarea distrusă.

Exterminatorul simţea mirosul sângelui vărsat şi asta îi provoca greaţă.

Dar aşa era lumea lui, aşa era jungla în care trăia; era mai bine să curgă sângele Mafiei decât al inocenţilor.

Mike Talifero era pe-aproape, nu era momentul să cedeze.

Înaintă, dădu la o parte cu piciorul ceea ce mai rămăsese din rama de aluminiu, şi intră în clădire.

Era jalnic!

Asupra lui începu să se tragă dinspre două baricade de mese răsturnate, fiecare aşezate de-o parte şi de alta a uşii. Nici ţevi şi nici capete nu ieşeau de după mobile.

Apărătorii fortului se moleşiră însă repede.

Un zgomot frenetic de paşi şi o înjurătură înăbuşită a lui Mike Talifero semnală plecarea altor dezertori.

Încăperea era plină de fum şi tavanul degaja o căldură intensă, dar putu să zărească un tip prăbuşit peste o masă pe care o inunda cu propriul său sânge.

Talifero se trădă, îşi indică poziţia strigând:

— Împuşcaţi-l! Trageţi, fir-ar să fie!

Ţeava unui PM ieşi din spatele unei mese.

Hunter aruncă o grenadă în acea direcţie şi trase o încărcătură explozivă în cealaltă.

Mesele se făcură ţăndări şi pistolarii ţipară ca muierile. Hunter îi făcu să tacă cu câte un glonţ.

Mike Talifero începuse să răcnească într-o limbă greu de precizat, şi Hunter îl văzu deplasându-se în spatele unei perdele de fum, tuşind şi poticnindu-se.

Deodată o uşă se deschise şi se închise imediat.

Evident.

Hunter înţelese imediat despre ce uşă era vorba.

Se apropie, încărcă din nou M79, aruncă uşa în aer şi trecu prin deschizătură.

Era vestiarul bărbaţilor.

Înaintă în spatele norului de fum pe care îl provocase chiar el, reîncărcă M79 şi îşi urmări prada până la vizuină.

Talifero era acolo, în singurul spaţiu care-i mai rămăsese, duşul, cu picioarele în petele sângelui coagulat al lui Bruno. Avea privirea rătăcită. Pe faţa lui desfigurată de spaimă nu se mai putea vedea nici urmă de frumosul zâmbet cu care contemplase atât de multă vreme suferinţele celorlalţi.

Avea un pistol în fiecare mână; avea o şansă să scape, şansă mult mai bună decât sărmanul român care nu putuse decât să moară în tăcere şi cu o mare demnitate. Stătea încremenit, cu gura căscată – amuţit pentru prima dată în existenţa lui.

Încercă să vorbească, bâigui o frază foarte scurtă despre oamenii puternici care mor împreună; dar Talifero nu mai avea nimic dintr-un om puternic. Se pregătea să moară ca un şobolan, blocat în gaura lui.

Singur şi incapabil să se salveze, semăna cu toţi amărâţii pe care îi comandase; privea moartea cu o privire posomorâtă şi opacă.

Fără o vorbă, Exterminatorul apăsă pe trăgaciul armei M79; o rafală de alice traversă cei doi metri care îi despărţeau unul de celălalt, în dreptul umărului.

Pistoalele căzură pe pardoseală pocnind trist după furia sacadată a armei lui Hunter; capul lui Talifero lovi peretele, căzu jos şi se rostogoli până la scurgerea duşului. Cadavrul ciopârţit alunecă lent la podea.

Hunter aruncă o medalie peste cadavru şi murmură:

— Împuţiciune!

Apoi întoarse spatele şi părăsi infernul de la „Cizmele şi Cornul”.

EPILOG

Luă una din ultimele maşini care mai rămăseseră în parcare. Ironia sorţii: era o mică rulotă. Părăsi incinta şi porni pe drumurile secundare din New Jersey gândindu-se la evenimentele care aveau să-i alimenteze multă vreme de aici înainte coşmarurile. Dar încercă să alunge aceste gânduri amintindu-şi cele mai bune momente petrecute în acel stat.

Auzi dar nu văzu sosirea forţelor de ordine ale căror sirene stridente deranjară pacea nopţii. Poliţiştii descoperiră dărâmături, cenuşă, cadavre. Le mulţumi în gând lui Leo Turrin şi lui Hal Brognola, singurii lui prieteni adevăraţi, care, era convins de asta, vor continua să-l susţină în lupta lui.

Părăsi New Jersey într-o formă mai bună decât venise; asta era deja un lucru bun. Mulţumi cerului care îl protejase până în acel moment.

*

* *

Când ajunse lângă micul aeroport, situat la câţiva kilometri depărtare de popasul de vânătoare, începu să simtă primele manifestări ale toropelii de după bătălie şi a plăcerii imense care urma după o luptă câştigată.

La capătul pistei se afla un mic avion cu reacţie; genul de aparat care foloseşte deplasărilor unor industriaşi importanţi însoţiţi de un întreg stat-major. Industriaşul căruia aparţinea acest avion avea ocupaţii vinovate; de aceea Hunter se gândi fără scrupule la detonarea aparatului.

Mai era şi un om de pază, dar dormea adânc. Omul lui Marinello se trezi o clipă, apoi căzu într-o somnolenţă forţată de pumnul lui Hunter.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....9
CAPITOLUL III.....14
CAPITOLUL IV.....19
CAPITOLUL V.....26
CAPITOLUL VI.....29
CAPITOLUL VII.....33
CAPITOLUL VIII.....39
CAPITOLUL IX.....43
CAPITOLUL X.....46
CAPITOLUL XI.....48
CAPITOLUL XII.....51
CAPITOLUL XIII.....55
CAPITOLUL XIV.....58
CAPITOLUL XV.....60
CAPITOLUL XVI.....65
CAPITOLUL XVII.....71
CAPITOLUL XVIII.....75
CAPITOLUL XIX.....78

CAPITOLUL XX.....81
CAPITOLUL XXI.....85
CAPITOLUL XXII.....88
CAPITOLUL XXIII.....92
EPILOG.....96
CUPRINS.....97

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Era acea situaţie tipică de luptă care nu-ţi dă deloc timp să gândeşti, să prevezi, să calculezi.

Numai instinctul îl făcu să ridice pistolul Auto-Mag, să spargă geamul subţire, să îndrepte ţeava lungă spre ţintă şi să semene moartea.

Glonţul trecu la mică distanţă de fata iubită pe care o sărutase cu atâta tandreţe cu puţin timp în urmă şi intră între ochii îngroziţi ai mafiotului.

Aproape simultan, pistolul uriaş trase încă o dată şi tipul care ţinea portiera deschisă simţi cum îi explodează gâtul. Cei doi bărbaţi muriră aproape în acelaşi timp.

Sara căzu în genunchi. Încă se mai afla în această poziţie, înconjurată de sânge şi de rămăşiţe din cadavrele celor doi agresori, cu mâinile pe coapse, când Hunter ieşi în curte.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-69-3

Lei 10 000